

79'da İstanbul'da doğdum. Şişli'de. Doğduğum ya, babamın doğduğu evde doğdum. Babaannemin işte. Babaannem İzmirli, aslında Giritli ama işte, İzmir'e göçmüşler. İzmir'den işte, İstanbul'a gelin gelmiş. Dedem de böyle şey yani, bir İzmir'de görücü usulü gibi herhalde, onlar evlenmişler. İşte İstanbul'a, dedemin evine taşınmışlar. Yani, babaannem ölene kadar orada yaşadı. Ben de orada doğmuşum, babam da orada doğmuş, amcam da orada doğmuş falan. Öyle bir evde doğdum ve herhalde ondan sonra tekrar Şişli'de taşındık, başka bir eve. Aslında yani çok çok çocukluğum Şişli'de geçti. On, on yaşında mıydım? Herhalde. On, on bir yaşında falan da Etiler'e taşındık. Ya, aslında benim çocukluğum, yani hani doğduğum evler üstünden düşündüğüm zaman, tamamen işte, annemle babamın 80'lerde hani kapital değiştirmesiyle ve devamlı yani tırnak içinde, sınıf atlayarak, lüks yerlere taşınıldı. Etiler'den, Caddebostan'a taşınıldı. İşte, sonra da işte ben kendi hayatıma geçtim diyeyim.

Ya Şişli'de ilk doğduğum ev, çok hatırlamıyorum çocukluğumu, zaten çok az hatırlıyorum. Ya, hatırladığım şeyler var da. Benim hani bütün sıkıntım aslında böyle kendi kendimle olan sıkıntım. Hafıza meselesi yani, hatırlamıyorum, çocukluğu hatırlamıyorum. Niye hatırlamıyorum? Hep böyle çok büyük bir şey oldu herhalde diyordum. İşte, böyle geçen senelerde terapiye falan başladım. Yani. Orada da hani, ha terapist de diyor işte sizin gibi, anlat! Anlatayım da hatırlamıyorum işte. Yani hani bana niye hatırlamadığımı şey yapsak falan. Ya, neyse sonunda aslında yani hep bir ya doğduğum o yani, yani böyle çocukluğumu düşündüğümde, hep bir, bir şey aradım yani. Bir şey oldu ve bu benim işte travmamdı, burada hafızam silindi, bir şey oldu. Ya sonra aslında hayat hikâyesini tam olarak öyle bir tane bir şeyden değil, ama bir sürü şeyden dolayı kendi zihnimizi kilitletiğimizi, yani ben kendi zihnimi kilitletiğimi fark ettim. Ya bu ev mevzusu da çok onlardan bir tanesi. Aslında doğduğum zamandan başlıyorum ama hani şu anda o evin, o doğduğum evin, çok şeyi var ya, çok sembolik bir anlamı var. Böyle geçtiğimiz ay, doğduğumuz evi, babamdan satın almak zorunda kaldım. Ve yani bu benim için çok tuhaf, bir taraftan güçlendirici, bir taraftan çok kötü hissettiren, hâlâ anlamaya çalıştığım bir şey. Ya bu ev mevzuuna baktığımda, yani aslında o çocukluğumdan

da baktığımda, dediğim gibi, hep bir ev değiştirme Şeyi oldu. Hani bu böyle mesela aile içinde, yani annem, babam için hep bir kutlanan bir Şey oldu. Çünkü, işte daha paramız var, daha güzel, daha çok eşyalar, daha büyük evler falan filan. Sonra tabii o hikâye tersine de döndü yani hani. Para kaybetmeye başladıklarında da bu sefer hani aşağıdan böyle yukarı doğru bir yere gelindi. Sonra oradan aşağıdan, ya, ailem bunu hep çok büyük yaşadı. Ve o yüzden de para aslında benim, pek hiç anlayamadığım, böyle tuhaf bir mevzu. Belki evi satın almış olma, o ev hali de o yüzden çok acayip geliyor. Ya, Şimdi dönüp baktığımda, aşırı mutsuz bir ocukluğum oldu bence ya. Öyle hissediyorum.

Öyle işte arkadaşlar, mahalle oyunları, Şunlar bunlar, yle Şeyler pek yoktu. Belki de sokağa çıkacağım vakit geldiğinde, zaten siteye taşınmıştık. İşte, "****" sitesi. Hani işte böyle; çok lüks Şeyler, nller, işte o zaman görünmeyen marketler, Şunlar bunlar, böyle bir takım bir fanfini fin fon bir Şeyler vardı. Ama hiç ait hissetmedim yani. Ondan önce ne bileyim? Diğer Şeylere de çok ait hissetmedim ama orada iyice çok yabancılaşma başladı herhalde benim için diye düşünüyorum. Böyle, yani işte, ilkokul belki birazcık hani ilk başladığım zaman, ya o dönemi düşündüğümde sanki Türkiye'de yani hani hâlâ bugünden baktığımda, Türkiye'de değilmiş Şimdi herhalde gibi geliyor. Yani Şöyle, Şu manada, ya ben Şey sanıyordum. Aslında bütün işte yani Rumlar, Ermeniler, Yahudiler; hani bütün dinler, ırklar, etnik kimlikler, her Şeyin bir arada yaşadığımı sanıyordum. Çünkü, yle bir okuldaydım. Şey, "****" zel İlkokulu diye bir yere gittim. Böyle, yani çok güzel bir yerdi. Böyle "****" de, orman içinde. Hem okulun kendi çok güzeldi hem de işte arkadaşlar falan da. Yani hani işte hani o zaman anlamıyordum. Yani hani öyle bir fikrim yoktu ama aslında çok kimlikte, çok kültürlü bir yerde de büyüdüm, hani. Yani, bence iyi yani hani. Yanlışlıkla oldu ama neyse. Ya, o anlamda ilkokulda da mesela, kendimi çok tersten bir yerden, yani Şimdi bunu nasıl diyeyim? Yani, çok farkındayım bu ülkenin gerçeğinin, çok ayıp olacak, ama hani bütün arkadaşlarım tarafından çok terkedilmiş hissettim. Çünkü, işte ilkokula başladığımız hep beraber oynuyoruz, işte kan kardeşsiz, en yakın arkadaş işte koşturuyorsun, ip atlıyorsun falan. Sonra ergenliğe

gelindiğinde, ben yani Müslüman değilim ama hani Müslüman bir aileden geldiğim için çok dışlandım. Çünkü işte hani Yıldırım'a gidiliyor mesela, artık orada sosyalleşmeye başlıyorlar. Ya da işte şimdi şurada önünden geçtiğimiz, adını unuttum oranın, neyse ya. Bulgar göçmenlerinin çok gittiği, Hristiyanların gittiği böyle bir o evin adını unuttum. Yani ev demeyeyim de işte merkezin adını. Yani, oraya giden arkadaşlarım vardı, işte Yıldırım'a giden çok arkadaşım vardı falan. E böyle ben çok yalnız kaldım aslında ve çok terkedilmiş hissettim. Ve ev değiştirdiğimiz gibi okulları da çok değiştirdik. Yani taşındıkça çünkü işte semte göre, beni başka bir okula yazdırdılar. O yüzden de böyle orada da aslında çok düz bir çizgide şey yapmadım herhalde, yaşamadım diyeyim.

Öyle ya. Annem babam şey, ne? Annem, annem, İstanbullu ve İstanbullu olmayı çok önemseyen biri ve böyle bir İstanbul nostaljisiyle büyüdüm. Ya, annem Aynalı Çeşme'de büyümüş. Annesi öğretmenmiş, babası da askermiş ama yani askerliği reddetmiş. Yani bütün dedemin ailesi, askeri okullardan falan filan. Dedem de işte anneannem çalışıyor, bize bakıyor deyip yani bütün gün evde oturup kitap okumuş. Kendini askeriyyeden arttırmış. O anlamda, çok sevimli bir adam gibi gelir. Ben, iki yaşındayken ölmüş. O yüzden hani bir, hatırlamıyorum öyle bir şeyim yok da. Öyle bir figür olarak, e işte askerliği reddeden, sevimli, devamlı kitap okuyan bir adam, yani hani. Böyle birçok işte anneannem çok uzun yıllar, Aynalı Çeşme' de oturmaya devam etti. İşte, bir noktada işte o zenginlik olduğunda, anneannem de işte Şişli' de ona da ev alındı. Bizle aynı sokağa taşındı falan ve Aynalı Çeşme'yi çok severdim. Ya, anneanneme gitmeyi çok severdim. Böyle bir binanın en üst katında otururdu. İşte böyle teras, leğen, civcivler, işte sular, hani tam böyle şımarıklık yapma da izin verirdi. Böyle annem biraz çok sert demeyim de ya biraz sıkıcıydı yani hani aslında. İşte ne bileyim? Salonun ortasına her şeyi köylülük olarak gördüğü için, öyle derdi yani. O İstanbullu olmayı önemsemek de öyle. Yani, işte salonun ortasına plastik leğen konur mu, köylü müsünüz falan. Hani o anlamda anneannemi de aslında hep çok köylü bulurdu. Yani, o onun köylülüğü öyle bir şeydi yani. Öyle, Aynalı Çeşme'de işte şey, yani sonra o da Şişli'ye taşındı.

Annem, babamla evlendiğinde çalışıyormuş, çalışmayı bırakmış. Aslında yani ben çok uzun yıllar sonra, annemle babamın ortaokul mezunu olduğunu öğrendim. Yani, hani liseyi bitirmediklerini, üniversite okumadıklarını biliyordum ama liseyi bitirmediklerini bilmiyordum. Ve bu hani çok şey yaptıkları bir şeydi, hani utandıkları bir şeydi herhalde, yani hani söylememişlerdi. Ve işte çalışıyormuş annem ama sonra çalışmamış. Bir şey hikâyesi var orada, işte annem de iki kardeş, dayım var. İşte dayım, mimarlık okumuş, şunu yapmış, bunu yapmış. Birazcık tam olarak böyle bana dile getirilmediyse de bir böyle bir hani erkek çocuğun okuması daha önemli herhalde gibi bir mevzu olmuş. Annem, hep işte ça, yani çalıştığını ve işte dayım okusun diye para biriktirdiğini, ona para verdiğini, aileye destek olduğunu vesaire bunları anlatırdı.

Öyle yani. Annem bir iki sene çalışmış, sonra ben doğunca çalışmayı bırakmış. Sonra bir daha da hiç çalışmadı. Ara ara işte yani bir şeyler daha böyle, işte incik boncuk tarzı bir şeyler yaptı falan filan ama olmadı. Babam da böyle gençliğinde aslında işte Almanya'ya gitmek istemiş falan. Bir ara bir gitmiş, tutunamamış, gelmiş. Onun babası da yani işte o doğduğumuz evdeki dede, babamın babası, babam çok çocukken ölmüş. İki, üç yaşındayken ölmüş ve ondan bir miras kalmış. O mirası da işte çok yıllar sonra, işte yani o saklanmış, on sekiz yaş bir şey. İşte bizim o sınıf atlama muhabbetimizi aslında o mirasın, babamın eline geçmesinden sonra geliyor. Babam hep iş, işler kurdular yani böyle hani çok şirketler, ortaklar, paralar. Hep iş kuruldu sonra batıldı, sonra tekrar iş kuruldu ve batıldı. Yani, en son dört beş senedir babam da çalışmıyor artık. İşte, kardeşim var. O da işte, benden sekiz yaş küçük. 87 doğumlu. Öyle. Şimdi ne diyeyim size kardeşimle ilgili? Çok fazla şey var aslında, yani çok fazla şey var, var. Yani, aslında bu hafızam yok ya. Hatırladığım en yoğun ve derin hatırladığım şey, evlerin yani bunu hâlâ öyle, yani bir mekâna girdiğimde, evlerin krokisini çiz deseniz, planını çiz, hepsine çizilebilecek kadar hatırlıyorum. Var yani. Ya, bunu, bunu nasıl oluyor da aslında hiç yani o hafızayla çok uğraşırken hani bir şeyleri hatırlamıyorum. Ama nasıl

mekanları hatırlıyorum sadece, yani? En yoğun, en güçlü hafızam oradan. Ya, aslında sonra da hep o güvenlik hissinden olduğunu fark ettim. Yani bir yere girdiğimde çok otomatik olarak zannediyorum ki; ya alanı tarıyorum, koyuyorum, hani böyle bir güvende kaçmak gerekirse, kaçabilmek için herhalde diye düşünüyorum. Çok şey var.

Babaannemle altlı üstlü oturuyorduk, işte o ilk doğduğum şeyde. Devamlı değişti o ev. Yani, belki birazcık onu anlatabilirim. Biz, yani işte bir zemin katı, kot katı diyeyim, bir de giriş katı. Biz kotta oturuyormuşuz; annem, babam, ben. Onun üstünde de babaannem oturuyor. İşte, Şişli'de bu böyle arkada hani avlular var, eski Şişli Mahallesi diyeyim. Şişli merkezde bu ev. Öyle bir bahçe vardı orada. Ya, ben o evi aslında çok seviyordum. Ama annem mesela işte rutubet, hani doğdun, seni buralara, yaşayan bir hep bir drama. Hani o alt katta olmanın getirdiği yani çok böyle hani semboliklik bir taraftan. O bodrum katında yaşıyor olmak, onun çok hoşuna gitmemiş herhalde. Hep aslında o kötü bir ev gibi anlatılırdı bana. Sonra, biz taşındıktan sonra da amcam orayı ofis olarak kullanmaya başladı ve şimdi hâlâ orası onun ofisi. Ama şöyle bir şey oldu o evle ilgili. Bundan sanırım dört sene, dört, beş sene evvel, ya neyse böyle çok şey aile saçmalıklarıyla diyeyim, babaannemin oturduğu evin yarı hissesi, işte dedemin ailesine şey... Ya bu arada babaannem, dedem öldükten sonra, dedemin çok yakın bir arkadaşıyla bir ilişki yaşıyor. Ve işte adam evli ve de dedemin arkadaşı. Dedem ölmüş ve babaannem ailenin orospusu seçiliyor. Ve yani bu çok az konuşulan bir şey de hâlâ. Ya ben de çok az şey bile biliyorum bununla ilgili. Yani, böyle yani neyse. Yani o dedemin ailesinin tarafı, babaanneme yani çok kötü davranmış, bu sebepten. Ve şey, nasıl diyeyim? Yani dedemin kardeşi, halanın oğlu, yarı hisseye sahipler babaannemin oturduğu evin. Ve sattılar bu evin yarısını bir müteahhite ve böylece apartman yıkıldı, diyeyim. Yani, çünkü işte aşağı sıktın da izin vermiyordu, babaannem izin vermiyordu. Ama babaannemin evinin yarısı satılınca işte, dairelerden de birkaç tanesi de okey deyince, kentsel dönüşüme girdi orası ve yani o ev işte yıkıldı. Ve bu benim için çok şey bir şeydi, yani çok bunu zor yaşadım aslında. Temelinde babaannem için, ya

bütün bunlar olurken babaannem işte seksen kaç? Seksen beş, seksen altı yaşındaydı. İşte düşmeye başlamıştı. Bir burnunu kırdı. Yani, hep tek başına kendi yaşadı. Ama artık yani çok zorlanıyordu. Ve birazcık daha işte bir yardıma, bir yardımcı onunla kalmaya başladı falan. Öyle bir dönemde, ev yıkılınca yani arka sokakta işte müteahhitin bilmem ne, evine gitti. Ve aslında orada çok onun hafızasıyla benim hafızam, yani çok babaannemle bir şekilde yani hikâyeler, objeler, bir sürü şey yani. Hani, aile içinde kendime en yakın hissettiğim insan babaannem. Bilmiyorum. O şey yani ben de o sırada sevgilimden ayrılmıştım. Hani, benim için de böyle, evimi kaybettim, evsiz kaldım. Hani o iki şey, hikâye, benim evsiz kalmamla babaannemin evinin yıkılması, çok aynı anda yaşandı. Ve ben onu, böyle yani ondan sonra da bir sürü. Başka türlü görmeye, anlamaya başladım belki bilmiyorum. Günün sonunda, babaannem işte bir sene, bir buçuk sene sürdü. Öbür evde yaşadı. Orada da eve ilk taşındığı gün düştü. Gene yani o bir daha da yataktan kalkamadı. Öyle bir buçuk sene kaldı. Sonra ev bitti. İşte alt kat yani üst kat yarısı başkasına ait olduğu için, küçücük bir ev olarak kaldı. Alt katta da işte sonra alt kata yerleşti. Kendi üst katı ofis yaptı. Yani, orada da öldü. Böyle, ya o yüzden de aslında ilk başta söylediğimde dönüp dolaşp ben kendim hani, kendi kendime hayatımı anlamlandırmaya çalıştığımda, hep dönüp dolaşp o eve gidiyorum. O çünkü, ev aslında işte hani işte kırk bir yaşındayım, yani kırk bir senedir hep o ev var. Tek hayatımdaki sabit şey o belki. Ve bütün hani hem kendi hafızamı hem aile travmalarını, işte bir sürü ilişkileri vesaire o ev üzerinden anlamlandırmaya çalışıyorum. Belki bilmiyorum. Ne yapıyorum? Yani, günün sonunda zaten benim için çok acayip olan şeylerden bir tanesi de hani o evi, o evi işte mesela, ben şimdi "****" aldım. Yani aslında benim evim oldu. Ama ya onu da yani o, o orada da benim için çok karışıyor, hani o babama karşı yapılan şey. Babaannemin evi, böyle bana her zaman çok konfor verdi ama yani. Bir doğduğu andan yani doğduğu ne, taşındıklarından beri yani herhalde 52 falan gibi bir sene taşınmışlar oraya. Yani o zaman ev nasıldıysa, yani o ev yıkılana kadar o ev aynı kaldı yani. Oradaki eşyalar hiç değişmedi. Ya belki tüplü televizyon işte bilmem ne televizyon da değişti. Ama yani şeyi bile, buzdolabı bile aynıydı, yani hani. Çok yani değişmeyen, sabit, güvenli alan benim için o anlamda, babaannemin

eviydi, yıkılana kadar. Onun için de öyleydi bence. Ve şimdi kendi evimde, yani işte o babaannemin, o evdeki eşyalarının yani bir sürüsü, evin etrafında var. İşte gardırobu, makyaj masası, başucu bilmem nesi. Hani hem ufak tefek objeler olarak hem de büyük parçalar olarak diyeyim. Ya, şimdi ben kendim de o eşya, eşyalarla yaşamayı tercih ediyorum. Babaannem ölmeden önce gidip aldım. Öldüğünde daha kötü hissederim diye. (Gülüyor) Öyle... O eşyalar var yani. O çok sabit bir yerdi benim için babaannemin evi. Yani, şimdi ev yıkılıp yapıldıktan sonra yani hani o kadar yabancılaştım ki, hani o planları hatırlıyorum diyorum ya, evin içine girdiğimde, hani, hani hiçbir tarafından konumlandıramıyorum kendimi. Çok tuhaf bir şey. Aslında, yani aslında o böyle kafamın içinde o ev aslında yıkılmamış gibi. Aslında orası o ev değil artık yani hani çok saçma bir tapu parça, bir şey yani hani. Onun için de hiçbir anlamı kalmamış gibi hissediyorum. Ondan sonra, taşındığımız evde de kardeşim doğana kadar orada yaşadık. İşte o doğduktan sonra, orası da bir şekilde dar geldi, küçük geldi. Daha başka bir yere taşınmak isteği olmuş herhalde. O eve dair çok az şey hatırlıyorum mesela. Yani hani, hani işte dediğim gibi planını, şusunu, busunu hatırlıyorum. Ama en yoğun hatırladığım şey herhalde, yatakta yattığım zaman, böyle şeyde, Şişli'de hani sokakta, kocaman bir köşe apartmanı. O böyle işte şimdi giden yol diyeyim, yani bayağı arabanın geçtiği bir yoldu. Yani böyle akşam yatağa yattığımda, gece tavanda gölgeler olurdu, arabalar farlarıyla geçtikçe. Ya böyle mesela, o, o gölgeleri hatırlıyorum. Hani oradan şekiller, bir fil arkadaşım vardı, onu hatırlıyorum falan. Bir de yan oda, benim odamın yanındaki oda, daha büyük bir odaydı. Orası misafir odasıydı ve hani dünyanın, bilmiyorum, en anlamsız odasıydı. Orada şey yani hep çadır yapardım. Yani işte klasik şeyler, minderler inerdi, işte battaniye ve o orada oynardım yani. Orada, çadırın içinde oynardım. Ve o dönem, çok obsesif vaziyette, Kemal Sunal'ın Garip diye bir filmi vardı, yani var hâlâ. Onu izlerdim. O zaman video kasetler kiralanıyordu. İşte o beta veya vhs neyse, betaydı herhalde o zaman. Öyle bir videocu vardı, bizim sokakta da ve video izlerdim. O, o filmi en sonunda satın almışlardı. Çünkü, devamlı kiralyorduk hani aynı şeyi. Sonra birkaç sene önce, yani ara ara aklıma geldikçe, ulan ne var bu filmde, hani o yaşta ben niye bu filme takılmışım dediğimde de

aslında o filmde hani şimdi bak, baktığında şey hikâye şöyle bir şeydir. İşte Kemal Sunal böyle Beşiktaşlı, işte böyle fakir bir adam, boyacı, böyle sokaklarda vesairelerde takılıyor. Ve bir gün işte bir kayığın içinde, bir kız çocuğu buluyor. İşte öyle böyle derken ona bakıyor. Ona babalık etmesi icap ediyor. Yani onu yetiştiriyor, kız büyüyor, sonra o Galatasaraylı oluyor. Ve benim çocukluğumda futbol önemli bir meseleydi, aile içinde. Amcam Beşiktaşlı, babam Galatasaraylıydı. Ve ben de Galatasaraylıydım ve bayağı aslında futbol izleyerek büyüdüm. Yani o, oradaki o futbol ve baba şeyi ve çocukluğumun çoğunda annemin ölmesini istedim. Bunu yani söylemekte, düşünmekte, çok, hâlâ çok ağır gelen bir şey. Ama yani ne yapacağımı bilemezdim ve bilemezdim. Ve ö, ö yani yok olsun, ölsün! Ya birazcık tabii çocukluk çaresizliği belki ama o his çok kötü geliyor. Bu şeyde de bir anne yok ve günün sonunda şey yapılıyor. İşte, işte Kemal Sunal bir kadına âşık oluyor ve yani o çekirdek aile filmin sonunda kuruluyor. Ama işte hepsi ayrı ayrı. Aslında o aileyi sorguladığım, hani o mutluluk ve iyi hissetme, huzur, güvenme vesaire. Ya o film o anlamda çok anlamlı, benim hayatım için.

Hani annemin ölmesini neden isterdim? Yani, böyle annem, korkunç bir kadının ya da annemi böyle bir şeytan olarak gördüğüm için değil yani hâlâ öyle görmüyorum. Ama annem kendi içinde, içki meselesini çözememiş. Ve böyle yani çocukluğumdan ve maalesef hani işte şimdiki eşe kadar olmuş halimle de yani çocukken, çok fiziksel ve duygusal şiddet, sonra işte bir noktadan sonra da sadece yani duygusal şiddetle çok yaşadım. Ve bu çok yorucu bir şey oldu. Ve bir hani ulan ben kimim, gerçekten ne hissediyorum? Hani o his, hissetmeyi o arada kaybetmişim. Çünkü annemin hisleri vardı sadece. Annemi sakinleştirilmesi gerekiyordu. Hani işte o anneyi iyi etmem gerekiyor ki, yani ki dayak yemeğim. Yani hani bu kadar basit aslında. Daha güvende olabilme şeyi. O, o yüzden herhalde yani hani o şeyi hiç hatırlamıyorum. İşte o evde mesela hani dayak yediğimi ya da hani böyle şeyler hatırlamıyorum. Ama hani bana yapılan, hani bu hani, hani şu gün annem karşıma çıksa, gene hâlâ yapmaya devam edeceği şey, zaten babaannemi seviyor olmam. Mesela bu duygusal şiddete en büyük şey. Hani annem için babaannem bir travma. Hani hiç sevmiyor ve işte her şey onun yüzünden oldu. Yani, benim için de babaannem bir güven alanı ve

çok sevdiğim, paylaştığım bir insan. Annem hep çok şey yaptı. Yani nefret etti babaannemi seviyor olmamdan. Zaten işte herhalde şimdi yılları gerçekten hatırlayacağım. Ama işte o Şişli'den Etiler'e taşındığımız dönemde, o ara dönemde, sonrasında Etiler'de de yani herhalde dokuz, on yaşımdan; on iki, on üç yaşıma kadar babaannem hiç görmedim. Yani yasakladı çünkü görüşmemi. O sırada amcam evleniyordu falan. Onunla da kavga ettiler, çok saçma sapan sebepten. Ve yani öyle. Onlar, o anlamda o, o ara dönemde, hayatımdan çıktılar belki. Sonra, nasıl barıştılar? Onu da hiç hatırlamıyorum.

Ya, öyle. Çocukluğum sanırım çok şeydi. İşte şimdi o Etiler'deki evi düşündüğümde, geçen gün yazıyordum işte. Bu aralar böyle yani yazmaya, yani çünkü zihnim çok karışık. Böyle, lineer bir şey hiç çıkmıyor. Her şey birbirine böyle bir puzzle gibi çok çok eksikler var. O eksikleri hani uyduruyor muyum? Tamamlıyor muyum? Ne oluyor? Bunları anlamaya çalışıyorum. Böyle hayatımı düşünürken, yani şu anda bana anlamlı gelen haliyle ya da yani anlam çıkarmaya halimle, bir şekil temalara ayırdım. İşte, bu evleri düşünüyorum. Ev onlardan bir tanesi, yani yaşadığım evler ve hani ne hissettirdikleri. Ölümü çok düşünüyorum. Hani ölümle nasıl tanıştım? Nasıl ölümler yaşadım? Hastalıkları çok düşünüyorum. He! Çocukluğum, yani hastalık, beden, şey yani çocukluğuma geldiğimizi, aslında yani benim için hani o çocukluğun işte hangisi hangisini tetikledi artık bilmiyorum. Ama yani bir noktada ben çok şişmanlamaya başladım ve obez bir çocuk oldum. Böyle fotoğraflara bakınca mesela, hep yani kendim de merak ettiğim için bana hep söylediler. İşte astım oldun, kortizon yapıldı ve o yüzden şişmanladın. Ama yani bu bana çok anlamlı gelmedi. Çünkü hayatımda bir kere astım krizi geçirdim. Ne kadar kortizon yemiş olabilirim? Yani ama yani okey! Hani biri bana sorduğunda, yıllarca kendi hikâyemi, ben de böyle anlattım yani hani. İşte kortizon olduğum için çok şişmanlamıştım. İşte obez bir çocuktum. İşte böyle böyle falan. Yani sonra aslında yani sonra ne oldu? Bilmiyorum. Muhtemelen kardeşimin doğumuyla ilgili bir şey var. Bu çok utanç üstüne anlamaya çalışıyorum. Utanç üstüne çalışmaya çalışıyorum, evet! Tramvayla, utanç arasındaki ilişkiyi anlamaya çalışıyorum.

Beden terapisine gidiyorum. Böyle, terapistim hani, ya ben utanmıyorum ki, ben hiçbir şeyden utanmam falan diyordum. Ama yani aslında bayağı utançtan ibaret olduğumu fark ettim. Hani insan kendini kabul ettiğini sanıyor, sanıyordum. Ama yani şimdi aslında hiç de kabul etmediğimi ve hep değiştirmeye çalıştığım la yüzleşiyorum ve çok şey bir şey, zor bir şey benim için. İşte o çocukluğumun aslında mutsuzluğu ve yalnızlığı, böyle bedensel olarak etrafımdakilere benzemiyor olmamla da çok alakalı. Hani hep böyle işte sekiz, dokuz yaşına kadar hani daha uzun boylu, daha iri diyeyim, yani hani iri yapılı. Yani hep sınıfta en arkaya oturan, tahtayı silen bendim.

Hani ama ya ondan sonra, aslında böyle yani gerçekten çok büyüdüm yani hani. Çok yani o utançtan geliyor sanırım yani. Hiç bunu çözebilmiş değilim. Ama şeyi hatırlıyorum. Bu benim için işte bu Şişli'deki evde, işte çadır kuruyordum o odada dedim ya! O odada, kardeşim doğduğunda şöyle bir şey oldu. İşte annemin, benim ilkokulda çok yakın bir arkadaşın, işte onun annesi de annemle annesi, işte bir iki ay arayla hamile kaldılar. Ve onlar da işte çok yakın arkadaş olmuşlardı, o dönemde. Sonra işte doğurdular falan. Yani "****" kardeşi oldu, benim de kardeşim oldu. Gerçekten kardeşim doğduğunda ne hissettiğimi hatırlamıyorum. Ama annem böyle bir tane defteri vardı, yani işte bu çocuklara doğunca alınan. İşte benimkiler de 80'lerde, hani tam şimdi şey gibi, baby shower kafası o zamandan (gülüyor) nasıl bir... Neyse, öyle bir defter. Ondan sonra o defteri hatırlıyorum. O defter elimizde. İşte annem şey diyor, sen kardeşini diyor, çok kıskanıyormuşsun. Böyle söylüyor, böyle böyle söylüyorlar. Ne diyorsun falan diyor. Yani aşırı yani, şimdi şey yaptığımda, gerçekten o beni kahretmişti. Ben ve böyle ağlamaya, şey yapmaya. Hani kıskanmıyorum, hani kim diyor falan. O zaman da aslında kimsenin öyle bir şey demediğini, annemin öyle düşündüğünü ama bunu benimle konuşmayı asla bilemediğini, hani muhtemelen de ben de kıskanmışımdır yani hani. Ve hani yani bununla deal etmek yerine bununla, bunu yani çok basit bir yerden, böyle beni suçladığını. Ve işte o deftere böyle bana o zaman, al defter burada, sen yaz, ispat et

falan gibi bir şey söyleyip böyle, sen benim kanımsın, canımsın, kardeşimsin diye bir şeyler yazdığımı hatırlıyorum. Böyle maviydi o defter işte, erkek çocuk mavisi.

Kırmızı kalemle, o işte sekiz yaşımdayım herhalde dokuz işte. Onu yazdığımı hatırlıyorum. Ve bu bana çok şey geliyor, ne bileyim? Çok yazık geliyor yani. Muhtemelen o suçlamadan sonra, onun doğmasıyla onu kıskanmamla artık ne olduysa işte, bedenim değişmeye başladı. Bunu da işte fotoğraflardan keşfediyorum. Böyle bakıyorum yani hani gayet normal bir çocuğum, boyum posum o vakte kadar. Sonra bir anda, yokum! Ve zaten sonra fotoğraflarım da azalıyor, çocukluk fotoğraflarım da. Yani o yani, o sırada gerçekten bu arada bir astım krizi yaşıyorum falan. Yani belki birazcık onların da etkisi vardır. Bilmiyorum. Ama şeydi bedenim, yani çok işte şişmanlamıştım ve şey yapamadım, şu anda toparlayamadım, şişmanlamıştım ve farklıydım. Ve annem ve babamın halinden böyle olmamam gerektiğini, yani çirkin olduğumu, işte yanlış olduğumu falan fark ediyordum. İşte beni diyetisyene götürüyorlardı. Yani, bir de sadece şişmanlık da değil işte yani hani kafama iğne yaptırıyorlardı, saçlarım daha çok çıksın diye. İşte dişlerim yamuk olduğu için devamlı dişçi ve tel. Yani işte bir taraftan yani kaç kilo olduğumu bilmiyorum. Ama gerçekten hani çok şişman bir çocuğum, obezim işte veya ondan kaynaklı zaten bir sürü bedensel şeyim var. İşte spora gitmem gerekiyordu. Yani hep o bedenim üzerinden, yani bedenimle çok oynadılar ve benim rızam olmadan oynadılar. Ve bu da yani yaşadığım şiddetin bir parçası. Hani şey çok utanç verici bir şeydi, mesela yüzmeye git, gitmem gerekiyordu. Yani çünkü yani işte yüzmeye gittim, tenise gittim, basketbola gittim. Yani onlar karar verdi, bunların hepsini. Ya işte bunu yaparken herkesin üç dört katı bir çocuk zaten yani hani mecalim yok. O soyunmak, özellikle o yüzmede ya da teniste de öyle. Yani hani minicik şeyler giymen gerekiyor. Kendimi zaten hani bir şey hissediyorum falan. Ya o diyet ızdırabı, yani diyetisyene gitmek. Bayağı çok şeydi bunlar. Çok, yani hep işte dediğim gibi hissetmiyorum ama herhalde acı vericiydi. Bilmiyorum. Hâlâ anlamaya çalışıyorum ne hissettirdiğini bunların bana. Hoş değildi ama öyle yani işte.

Regl de oldum yani. Onu da hatırlıyor mesela şeyi "****" evdeydik regl olduğumda. Hani işte karnım ağrıdı, bir şaşkırdım falan yani mesela o bedenimle ilgili şeyde, hiçbir zaman şey yani işte, orkid tak bitti. Bu böyle bir şey. Oldum tabii regli. Erken yaşta oldum. Sanırım yani daha ortalamanın, biraz daha yani on, on bir falan erken. Ya tabii onlardan dolayı da hani hepsi şey oluyor. Ama tabii duygusal yeme yapıyordum bu arada hani. Asıl mesela o. Hâlâ da yapıyorum. Yani, yemek yemediğim zaman içki içiyorum, içki içmediğim zaman sigara içiyorum yani hani. Bir şeyi, bedenime giren bir şeyi hâlâ aşırı abartarak yapıyorum. Yani bunu çok farkındayım. İşte bazen kendimi suçluyorum. Bazen kendime izin veriyorum, şefkat göstermeye çalışıyorum falan. Ama öyle bir sıkıntı orada, yani hani işte o duygusal yemeye mi öyle olunduğu? Sonra o, onu mu destekledi falan filan. Orası çok şey, karışık bir mevzu. Ama bu, bunu hep çözmeye, yani çözmek dediğim, ne kadar bastırırsam bastırırım aslında hep anlamaya da çalışmışım yani. Günün sonunda yemek üzerine doktora yaptım ve hani annemle ilişkim de çok yemek üzerinden çok kuruldu yani. Yemek, hani böyle çok büyük bir parçası oldu hayatımın. Öyle. Bir tane işte annemlerin anlattığı bir hikâyeye var mesela. Bu hikâyeye de böyle kalbimi çok kıran şeylerden bir tanesi. İşte böyle şuarsuzca yiyordum hakikaten hani. Çünkü bir boşluk var içinde, onu doldurmaya çalışıyorsun. Öyle bir şey aslında yani öyle duygusal yemem. Ve ne yediğinin de hiçbir önemi yok. Hani çok hani fizyolojik olarak duygusal yeme yapan herkes, daha çok işte yağlı, şekerli, karbonhidrat falan hani bunlar konfor verdiği için yiyorsun. Ama aslında yediğin şeyin bir manası yok.

Bir gün işte kahvaltı. "****" evde. İşte mutfakta böyle bir masa vardı, camın önünde. Orada kahvaltı yapıyoruz, işte ortada kahvaltılık, bir şeyler. Ben de yemek yiyordum yani. Sonra böyle annemle babam, deli gibi gülmeye başladılar bana. Ya ben öyle dağılmışım ve işte şimdi ne olduğunu hatırlamıyorum. İşte salam galiba, salam ya da sosis, tabaktan alıp yani böyle otomatiğe bağlamışım ve yemişim. Onlar da o esnada tabağı değiştirmişler ve işte sosisi değiştirip peynir koymuşlar. Ve hani hiçbir şey değişmeden, onu da öğle yemeğe devam etmişim. Bunu bana mesela yıllarca yani, o kadar şişmandın ki işte tabağı değiştirmiştik, fark etmemiştin diye,

bunu hâlâ gülerek anlatabiliyorlar. Bu şüursuzluk çok kalbimi kırıyor (gülüyor) açıkçası.

Evet! Yani beynimde hep bir şey var ama adı yok onun, ne olduğu yok. O yüzden çıkamıyorsun yani bir şey, yani bir kısır döngü içinde. Ya o dönem, gene o evde hatırladığım şeylerden bir tanesi de ya bu hikâyeye de bana çok şey geliyor. Şey, şey olarak bakıyorum hikâyeye. Biz işte taşındığımız zaman, işte en zengin olduğu zamanlar annemlerin "****" yeni doğmuş. Böyle bir yaşında falandı herhalde artık. Ha yani bilmiyorum bebekti ama. Eve bir bakıcı geliyor, Zonguldak'ın bir köyünden, "****" diye biri geliyor eve ve artık bizle yaşıyor. Ondan sonra ve okey! Ve benden üç, dört yaş büyük. Yani on beş ya da on altı yaşındaydı. Belki geldiğinde daha da küçük de yani. "****" yani benden üç, dört yaş büyük olduğunu biliyorum yani. Hani, ablam desen değil, o desen, ya hiçbir şey değil. "****" de, ayrı bir odası vardı. Ayrı odada kalıyor. "****" yatağa yani bütün mobilyalarımız, mobilyacıya yaptırılmış özel olarak ve bunun çok büyük lafı edilirdi. "****" yatağının altından böyle baza gibi düşünün, böyle bir şey çekersin ve ikinci bir yatak çıkıyordu ve orada yatıyordu. Yani böyle astım uzantısı gibi, hem de böyle sınıfsal olarak; aşağıdakiler, yukarıdakiler gibi. Yani mesela en kalp kırıcı gelen şeylerden bir tanesi buydu. Ve bütün bu yemek mevzuunda, hani aslında evet o zaman hani lafı olacak bir şey değildi, maddi olarak "****" yediği ve yemediği üzerine yani, yani çok hor görüldü evde. Ve ben de izledim yani hani. Hiç doğru dürüst bir ilişki de kuramadım onunla. Yani sev, sevemedim de onu hiç hani. Çünkü, bilmiyorum. Hani benim yerimi aldığı mı düşündüm? Hani kardeşimle o kadar yakın olması mı kötü geldi? Evde bir yabancının olması mı? Hani yani ilişki kurmaya çalıştığımda, annem müdahale ederdi, yani hani. O senin arkadaşın değil, kendine gel, öyle konuşma falan. Yani senelerce onunla yaşadık. Bu çok şey, bu da çok bir şey yani hani. Hayatımda bence yani o dönemimi şekillendiren şeylerden bir tanesi oldu. Ve bu karantina döneminde annem bir gün aradı işte. Ne oldu biliyor musun? Beni kim aradı inanamazsın! İşte, kim aradı? "****" aradı. Hani, ben de yıllardır "****" böyle zaman zaman, işte kendi hesaplaşmalarımda ya da işte, ne yapıyor acaba falan diye hep aklıma gelir. Ve bir

gün köye evlenmeye gitti ve hani bir anda gitti ve yok oldu hayatımızdan. Neyse, işte "****" annesi babası ölmüş, işte biriyle evlenmiş, dedi. İşte üç, dört tane çocuğu olmuş. Ve işte o kadar çok şişmanlamış ki, öyle olmuş. Ama işte sizi çok seviyorum dedi. Facebook'ta mı ne? Bir yerde işte annemi bulmuş da konuşmuş da falan. Onu anlattı. Ve böyle hani bu da beni, hayatta öfkeliendiren şeylerden bir tanesi oldu.

Ya hepsi birbirinden galiba... Yani aslında, annemin temel olarak işte hepiniz yani anneannemden başlayan, etrafındaki herkesi aşağılama ve köylülük şeyi. Ya parayla olan bütün ilişki. Hani onlarla yani, onu yapamazsın, hani biz zenginiz gibi. Yani, o şey çok yani, o imaj aslında yani, işte dediğim şey yani, hani o sınıfı öyle görmek. Yani kendi evinin içinde, kendi ailenin yaptığı, parayla birini istediği yerde yatırdı, istediği şeyi yitirdiği, istediği işi yaptırdığı, bir şey yani öyle tanışmak; hani kendi bilincimle sonradan düşündüğümde, öfkeliendiren şey bu. Yani önümde, gözümün önünde çocukken, başka biri, başka bir şehirde, başka şartlarda doğduğu için çocuk yaşta nasıl çalıştırılır ve ezilir, bunun şahitliğini yaşamak. Buna o sırada ağızımı açamamak, yani. Ve bu ya bunlar, yani öyle, yani bunu kabul etmek zorunda kalmak. Yani, onunla ilişki kuramamak değil, tam olarak da buna şahit olmak sanırım yani. Ona karşı bir öfkem yok ama o duruma karşı bir öfke. Hep böyle, o da aileden biriymiş gibi yapıp yani hiç olmazdı. Ama yani ben de zaten en az onun kadar kendime yani ait hissetmezdim, hani. Yani, belki öyle bir özdeşleştirme de var yani hani. O da ait değil, ben de ait değilim falan gibi. Çok acımasız bir şey bence. Yani bu, bununla beraber işte şoförler vardı, işte temizliğe gelenler, gidenler. Hani o sınıf meselesi, orada çok sert yaşandı. Ya da işte ben anneanneme gitmeye devam ederdim. İşte biz İstanbul'un en lüks sitesinde oturuyoruz ya da yani neyse işte. Benim için o zaman öyle hissederdim. Hani bir taraftan işte, Aynalı Çeşme' de anneannemi ziyarete gitmeye devam ederdim ya da Şişli'ye taşınmıştı o zaman. Hani, bu birçok şey. Ya ben işte Londra'da yaşadım çok uzun süre sonra geri döndüğümde, "****" taşındım. Ve bu aile içinde bir yani, annem için de daha doğrusu. (Gülüyor) Annem aile demek, onun duyguları. Bir şey oldu yani, bir krize sebep açtı. Çünkü hani niye bu kadar fakir bir yerde yaşıyorsun? Ya bir de böyle çok

eski, dökük bir apartmandı. Çok güzeldi falan bence. Alt komşumuz da HDP' nin üst katındaydı. HDP "****" duydu. Ya dolayısıyla böyle annem için, asla kabul edilemeyen bir şey. Eskiden burada Rumlar vardı, şimdi Kürtler geldi, bastı. Sen gittin, HDP üstünde bu bok gibi mahallede, bu rutubet kokusuyla yaşıyorsun. Ben seni çocukluğunda o rutubetli evden çıkarmak için neler yaptım gibi. Yani. O, o şey çok hep var oldu yani, her türlü ilişkilenede annemle yani. Ve kendisi de aslında, yani sonra o parayı kaybettiklerinde, aşırı mutsuz oldular ve bütün arkadaşlarını kaybettiler. Çünkü yani aslında, o yani kapital üstünden kuruluyordu bütün ilişkiler. Yani, benimle ilişkileri de öyleydi. Hani yani benimle de bir ilişki kuramadıkları, hani bir sarılamadıkları, bir, bir şey yapamadıkları için hani ne bileyim? O kadar çok şeyim vardı ki! Yani lüzumsuzca. Hani hep annemin seçtiği şeylerdi tabii ki. Ama yani böyle hani yüzlerce aptal aptal içinde rahat etmediğim, hiç sevmediğim, kendim seçmediğim kıyafetler. İşte Barbie evleri, belki otuz tane Barbie'm vardı. Neyse, hani o anlamda, hep bana da o parayla böyle akıttılar her şeyi. O yüzden şu anda çok şey geliyor yani. Yani, babama para verip o evi satın almak, çok acayip geliyor. Dönüp dönüp oraya geleceğim ben. (gülüyor).

Ya, o fulardan hep nefret ettim ya. Bayağı nefret ettim. Şey, ilkokul, lise bir. Ama yani sonra obez olmam da ilkokulun ortasına denk geliyor. Şimdi, ilkokuldan hiçbir arkadaşım ile görüşmüyorum. Ortaokulda işte o "****" oldu, bir orada okudum. Ondan sonra Levent'te, bilmem ne lisesi mi? Bir şey var. İşte Etiler'e taşındığımızda oraya geçtim. Sonra orada "*****" lisesine geçtim. Yani o hep o geçişler çok şeydi. O okullar arası geçişlerde ve belki o dönemde hayatımda işte "****" diye bir arkadaşım yani stabil olan bir arkadaşım vardı, diyeyim. "*****" tanışmıştık. Yani ben orta birde oraya gittiğine göre, orta birde tanışıp, işte çok yakın arkadaş olmuştuk. Sonra, orta sonda, beni daha iyi bir okul diye "****" aldılar. "*****" le bir süre, bir dönem ayrı kaldık ve işte büyük kıyamet kopardık. Bizi ayıramazsınız diye. Ve neyse ki annem için şeydi, yani onlar da başka bir lüks sitede oturuyorlardı. Yani sınıfsal olarak, arkadaşlık edebileceğim, babası dışı falan, böyle hani uygun bir arkadaştı benim için. Onunla, ya o sonra geldi şeye, ikinci döneminde. Ya o, onu yani, onu çok iyi

hatırlıyorum ama ya. Maalesef o da şey oldu. Yani ortaokulu çok az hatırlıyorum dediğim gibi bir, bilmiyorum. Yani öyle birçok şey yok yani ortaokul benim için. Sonra, lisede de devam etti. Ama lisede, ben işte şeye karar verdim, yani deli olduğuma karar verdim. Yani şey yapmaya karar verdim. Yani zaten ne yapsam, yani ne toplum içinde ne okulda ne sınıfta ne evde, yani bir hani bile olamıyorum hani. Ve o şeyim, başkaldırı mı diyeyim? Yani kendini ortaya koyamama mı? Ne? O çok bedenen bu sefer gene hani olmaya başladı. Hani madem böyleyim, işte böyle olacağım. Yani, onu kendimle barışma olarak algılıyordum. Ama yani şimdi olduğunda, hiç de öyle olmadığını anlıyorum. Yani farklı olmaya çalışırdım. Bayağı hani zaten farklıydım da. Ya o farklılığı artık böyle şey yapardım. Yani ne bileyim? İşte lise birde saçımı turuncuya boyamıştım. İşte bilmem ne giymek yasaktı. Ben işte yeşil ayakkabı giyerdim falan gibi, öyle hani ergen hareketlerle iyice altını çizerdim yani. Ben sizin gibi değilim, sizin gibi de olmak istemiyorum. İşte listede, o dönemde, işte Evrensel Gazetesi alırdım. İşte annemler bu ne derdi. İşte saçmalık, şudur budur falan. Yani öyle bir hani siyasetten okumaya, ilgilenmeye, hak, hukuk, haksızlık yani biraz oradan kendi kendime bilinçlenmeye başladım. Hani oradan da nereden, yani nasıl denk geldim de yaptım, bilmiyorum. Mesela arkadaş çevresi diye baktığımda, tam da öyle bir şey yoktu işte.

Sonra lisede, bir, lise bir, lise iki falan "****" diye bir arkadaşım vardı. Yani lisede üç, beş arkadaşım vardı hani. İşte şeye giderdik, Balmumcu' da böyle yokuş aşağıya inince, Ortaköy'e inilirdi. İşte hep okulu kırıp Ortaköy'e giderdik. Ya da işte lise hayatım hep şeyde geçti işte. Ya Ortaköy'de ya da okulun olduğu sokakta "****" diye bir kafe vardı. Onlar da bizim yazlıkta da vardı "****" onun şubesi idi. Beni de çocukluğumdan da biliyorlardı. İşte sabah orada sigara, kahve işte aşağı inerdik, şarap içerdik. Tamamen itlik, serserilik yani. Okula pek gitmedim lisede. Eee... Ve yani Beyoğlu'na da o zaman çok çıkardık bir de yani hani. Daha uzun yol gideceğimiz zaman da işte Beyoğlu'na gidilirdi. "****" diye bir kafe vardı, orada çok takılırdık.

Sinemaya giderdik. Yani öyle Taksim, Ortaköy ve okulun o sokağındaki şeyde geçti işte üç senem. Ya aslında o zaman eğlenirdim, eğlendiğimi düşünüyordum. İşte, bir işte ya tabii birazcık farklılaştık. Belki benim birazcık politikleşmemle hani ya onunla aramızda böyle bir, belki o. Ya bir de böyle, hani bir de benden farklı olarak hani bütün hani normatif güzellikte ve normallikteydi yani. Ya normal bir insan da diyemeyeceğim. Hani bunu hakaret etmek istemem, çok sevdiğim bir arkadaşına (gülüyor). Ama hani, görüntüden kurtarıyordu yani o. Eee... Ve onun erkek arkadaşları vardı. O dönem, ben aslında lezbiyen olduğumun çok farkına varmıştım ama yani kendime de tam söyleyemiyordum. Hani kendi içimden söylüyordum. İşte Kaos GL' yi falan keşfetmişim. Hani onları okuyordum falan. Ve yani çok öfkeliydim. Yani hani muhtemelen, kendi çocukluğumdan, kendi ailemde bir sürü şeye, aşırı derecede öfke duyuyordum. Hani o güne kadar geçirdiğimiz hayatı. Yani ne bileyim? İşte ben lise bire kadar, işte biz hafta sonları ailem beni Nişantaşı'ndaki Vakkorama'ya bırakırlardı. Vakkorama'da alışveriş yapıp, üst katta salata yerdik yani hani. Öyle bir orta sondan, işte lise birde, işte köpek öldürenlerle içmecilik ve Beyoğluculuk. Öyle bir şey oldu. Öyle olunca da birazcık da herhalde bir nahoşluk oldu aramızda. Erkek arkadaşları vardı dediğim gibi. Ve yani ben sinir olurdum yani onun erkek arkadaşlarına. Ve o dönemde de ya ben uyuşturucu kullanmıyordum ama annem kullandığımı sanıyordu, yani şüpheleniyordu. Hani bir alan hiç yoktu evin içinde. İşte kendi odam, kendi her şeyim vardı da annem hep onların içindeydi diyeyim. Şey yapardı, ya bir dönem bu lisedeyken işte eve girdiğimde, bütün çantam boşaltılır. O zaman böyle mesela şey, herkes şeye giderdi, solaryum çıkmıştı. 90'lar mı? 90 ortaları. İşte herkes solaryuma gittiği için, ben de bir tane bembeyaz bir pudra almışım. Suratımı kireç gibi beyaza boyuyordum falan. İşte annem de mesela o şeyi hatırlıyorum. Ya pudranın içindeki ya böyle yuvarlak bir şeydi, biz zenginiz ya! Clinique marka, lise birde beyaz pudra, o böyle yuvarlak yeşildi. Hep aynı pudrayı kullanıyordum artık numarası neyse, bilmiyorum. Ya onu açardım, açardı. Böyle ters çevirip metalini düşürdü o içindeki oyuk kalırdı. Onun içinde uyuşturucu var mı diye ona bakardı. Yani dediğim gibi, uyuşturucu kullanmıyordum ama herhalde kullanmam gerekiyor diye de düşünmeye başlamıştım yani hani. Madem falan gibi

bir şey. Yani sonra anladım ki mesela, annem o şey arıyormuş. Yani artık eroin mi içiyorum sandı? Ne sandı? Bilmiyorum.

"***" gideriz, gidiyorduk dedim ya! Yani onu bilir misiniz? Bilmiyorum "***" sokakta. Ya böyle aşırı tatlı bir yerdi. Böyle bir hani liseliler ve hani genç üniversitelilerin takıldığı, böyle ortak defterler vardı kocaman, böyle, böyle A2 falan herhalde. Kaç, bilmiyorum. Yani büyük yani resim defteri gibi büyük defterler ve bir sürü de kalem vardı ya. Ya olayı şeydi oranın. Yani o defterlere isteyen, istediğini yazar çizer ama yani tam böyle işte o ergen romansı, işte şiirler, karikatürler, bir şeyler, bir şeyler. "***" diye bir arkadaşım vardı. Oraya giderdik, sabahtan akşama kadar o defterleri okurduk. Biz de bir şeyler yazardık. Zaten kendi defterlerimiz de vardı. Defterler, o zaman yani çok defterlere o zaman başladım sanırım, listedeyken. Yani öyle deli işi gibi bazen, bazen işte yazma çizme, neyse. Öyle o defterler yani ora, orada bir leblebi tozu muhabbeti vardı yani. Bir de böyle girişte bir raflar vardı, orada işte; yok kuş üzümü, işte leblebi tozu, plastik, bilmem ne, topaç falan gibi şeyler satarlardı. Yani, kendi içinde de bir nostalji pazarlamasıymış herhalde bilmiyorum. Ya orada da biz de böyle işte o şey, çocuk romansın da leblebi tozuyla ilgili bir şey yazmışım, ama gerçek leblebi tozundan bahsederek bunu yazmışım. Annem, onu bir uyuşturucunun kodu olduğunu düşünmüş. Çünkü zaten defterlerimi, her şeyim okuyormuş falan. Neyse. İşte bu uyuşturucu şeyinden muhabbetinde, işte ben de böyle şey içmeye başladım. Eee adını hatırlamıyorum. Akineton içerdi herkes ama adı akineton değil, kas gevşetici hap. Bir noktada onları içmeye başladım lisede. Yani hiç öyle de bir kafası da yoktu bence.

Ya neyse bu uyuşturucu muhabbetinden bahsediyordum. Orada yani aslında "***" da biliyordu ve bir erkek arkadaşına söylemiş. Ve yani sonra, yıllar sonra, yani benimle konuşmamaya başladı. Aynı sınıftayız ama artık arkadaş değiliz. O başkalarıyla takılıyor. İşte ben kendi başka arkadaşlarımla takılıyorum, falan. Eee ama aslında ikimizin arasında bir şey olmamıştı. Sonra yıllar sonra bana dedi ki işte hani, ya çok tehdit etti. İşte seni dövüreceğini, öldüreceğini söyledi, işte bir daha

konusursam falan gibi. Böyle bir saçma sapan bir ergen erkek şiddeti gibi bir şeyden, o arkadaşlığımız orada bir ara verildi diyeyim böyle yıllarca. Öyle, lise şeydi yani bu minvalde geçti herhalde. Açabilirim de. Şimdi bir bilemedim. Kendimi şey yapmakla, yani hani böyle göz göre göre, self distraction' a başladığım hani zaman, aslında lise bir falan yani. Hani ve ondan sonra da istikrarlı bir şekilde devam ettim. attı bu hale.

Sonra, işte üniversite sınavı. İşte üniversiteyi kazanmam lazım. İşte annemler de şey yapıyor, işte hani çok mühim bir şey işte. Sonra dedim ya, işte lise mezunu da değiller falan. Onlar için hani bir büyük bir şey, üniversiteyi kazan! E tabii kazanayım. Yani, aptal da değildim, çok hani akıllıydım bence. Hani çok okuyordum da ediyordum da kendi yolumu anlamda buluyordum. Ama işte hani üç sene boyunca, lise hayatımda yaşadığım hayatla, çok da şey hani çalışmadım. Yani o üniversite sistemine de fit etmiyordum. Sonra, işte "****" Üniversitesi'ni kazandım. İlk özel üniversitelerin çıktığı seneydi, 97. Ve yani bu benim için dünyanın gerçekten sonu ve en utanacağım şey. Ya korkunç bir şeydi, yani hani korkunç! Ve gitmek istemedim ve annemler zorla yazdırmıştı. İşte sinema okumak istiyordum ve bir yetenek sınavlarına da girdim. O zaman sinema, yetenek sınavıyla da alıyordu. Orada da kazanamadım. Gene üniversite sınavına kaldım işte. O radyo televizyonlar yazıldı falan. Ondan sonra, işte en altta da "****" böyle var ve maalesef onu kazandım. Bodrum'daydık. O sırada babam, Bodrum'da yaşıyordu. Yani bu arada bir parantez açmak isterim, annemle babam aslında boşandılar. Benim, ben gene o ergenlik dönemine denk geliyor ve ben aşırı mutlu olmuştum, boşandıkları için. Boşandıklarını söylemediler. Bir deneyim mi geri? Çünkü şu anda şey oldu (gülüyor). Bu benim için önemli bir şey sanırım. Yani, çünkü bir aslında bir Bodrum episod'u da var hayatının da. O lise dönemine de denk gelen. Şimdi üniversiteyi anlatırken o geldi aklıma. E neyse, annemle babam, işte bu para pul mevzuundan dolayı, işte babam çek, senet mi imzalamış, ne olmuş? Yani bana böyle izah edildiği gibi bir noktada. İşte, boşanıyorlar. Haciz maciz bir şey olursa gibi yer, bir yerden. Ve eve işte, gene işte, böyle saman kâğıt ve çıtçıt zımbalı böyle bir, resmi

bir kağıt geldi. Postacı kapıya getirdi. O zaman da evde ben yalnız mıyım, neyim artık? Ben açtım, aldım o kapıyı. Ondan sonra ve böyle çok merak ettim yani. Orada resmi bir şey var, onu algılayabiliyorum falan. Sağından, solundan baktım. Sonra, kibarca o telleri çıkarttım, okudum. Sonra da hiç okumamış gibi koydum kapattım. Zaten böyle bir, ikiye katlamış ve zımbalanmış saman kağıttı. Neyse işte, orada babam anneme boşanma davası açmış, boşanıyorlar. Önce bir ağladım. Böyle ıgıgıgı falan yaptım, salonda böyle açmışım gizli gizli. Sonra da lan niye ağlıyorsun? Mükemmel bir şey, annenden kurtuluyorsun işte sonunda, yani bu iyi bir şey aslında. Evet, falan böyle hani sonra da çok mutlu olmuşum. Ya annem geldiğinde işte, hani bu sana geldi dedim. Ve de annemin işte bana hep söylediği işte, asla yalan söyleme! Ya, halbuki bütün aile ilişkisi ve onlarla ilişkim, yani koskoca bir yalan, yani her şey yalan üstüne kurulu. Benim de böyle içim rahat etmediydi. Dedim, ya ben bunu açtım, okudum, biliyorum, boşanıyorsunuz. Benim için sorun değil dert etmeyin falan gibi bir şey söyledim. Ve ondan sonra bir güzel dayak yemiştım yani hani. Sen başkasının şeyini nasıl açıyorsun diye. O zaman diyememişim yani, sen benim her yerimi karıştırıyorsun falan. Neyse, bunlar boşanınca yani gerçekten de boşandılar, hani sonra. E ama yani herhalde yani şey de vardı, aslında araları da bozuktı. Çünkü hep bir babamın sekreterleriyle annemi aldatma muhabbetleri de hep bir vardı. Ya onları da böyle aşağı yukarı şeyi hatırlıyorum. Ondan sonra, babam Bodrum'a taşındı. Yani hem işi, buradaki işi battıydı. Yani yeni iş kurmak için de. Ama bence hani annemden uzaklaşmayı da istedi. Tam o dönemde anneannem öldü. Anneannemin ölümü de birçok şeydi yani, on üç yaşındaydım o sırada. Anneannem evde öldü. Ve hani benim hayata yabancılaştıran en büyük anlardan, hatırladığım şeylerden bir tanesi, anneannemin ölümü. Annem, şeydeydi işte, annem, anneannem, ben, üçümüz evdeydik. Ve anneannem şeker hastasıydı. Ve hani ben kendim bildim bileli annem bana, şeker hastası olacaksın, yeme der. Anneannem şeker hastasıydı ve bir, bir işte ayak parmağı kesilmişti. Ondan sonra ve şey yaptılar, işte bir ameliyat oldu falan bizim evde kalıyordu. Yani zaten genelde de çok gelip giderdi ve hep kavga ederlerdi ve birbirlerinden nefret ederlerdi. Ya o gün böyle bir hafta sonuydu, anneannemin canı muhallebi istedi. Annem bana, süt almaya git dedi.

Ben süt aldım, geldim. Sonra odama gittim. İŖte, oda da iŖte, televizyonum melevizyon vardı. Böyle bir, Elvis'in hayatını anlatan bir film vardı, onu izliyordum. Ve böyle bir arada, böyle tuvalete mi çıktım, bir Ŗey yaptım. Bir, bir, bir terslik olduğunu hissettim ama Ŗey de yapmadım. Ya film bitince odadan ıktım. Anladım ki anneannem salonda lmŖ o sırada. Yani annem söyledi. Anneannen öldü dedi. Ondan sonra, ben de böyle yani ağlamaya baŖladıđımı hatırlıyorum. Hani kendimi odama, yatağa attığımı hatırlıyorum. Sonra, annem bana herhalde bir ŖiŖe Passiflora'yı içirdi. Yani sonra da böyle tamamen yok yani hani, yani sonra, iŖte artık yani "****" git, falan. A, böyle Ŗey olmuŖtum yani aŖırı sersem hissediyordum kendimi. Onların yanına gitmek istemedim. Sonra, Ŗey yaptılar. Ve bir de, babaannemdeydi o hafta sonu. Bir de sinir olduğum Ŗeylerden biri, babaannem hep çok sağlıklıydı, anneanneme göre. "****" doğduktan sonra, hep beni anneanneme verdiler. Ben daha büyüğüm.

Hani falan hani ve o yüzden babaannemden ayrılmamın Ŗeylerinden bir de bence de o yüzden çok sinir oldum. Neyse iŖte, anneannem öldüğünde, aŖırı yabancılaŖtum yani böyle futbol yani aldım en sonunda. Yani, dünyanın en saçma Ŗeyi. Yani hani on  yaŖındayım, anneannem lmŖ, bir ŖiŖe pasiflora vermiŖler. ArkadaŖıyla program yapmıŖ. Ya arkadaŖı da Mahir GnŖiray ve iŖte GmŖsuyu'nda, Japon Lokantası mı? in lokantası mı, ne? Bir yere gidecekler. nce ma izleyecekler, sonra oraya yemeğe gidecekler. Ben de onlara böyle kaynak oldum. Ma izliyoruz iŖte sonra hayatımda ilk defa in lokantasına gittim, anneannemin öldüğü gün. Orada bir Ŗeyler yedim falan. Sonra, cenazeye de gitmeme izin vermediler. Sonra da kardeŖine asla, anneannenin öldüğünü söyleme diye tembih ettiler. KardeŖim, beŖ yaŖındaydı. Yani böyle sonra, yıllar sonra, yani çok yıllar sonra değil herhalde de. Bir, iki,  sene sonra yani iŖte. Bizim bir de bu arada çok evler oldu ya! Bu İstanbül'daki evleri saydım ama onun dıŖında, hep böyle bir yazlık ev, çiftlik evi, bilmem ne evi, çok öyle evler vardı. Bu Silivri'de, bir çiftlik evimiz de vardı bir ara. Orada iŖte, annem böyle bana Ŗey dedi hani, kardeŖine Ŗey yap, oyuncakları ayırın, eskileri, pskleri falan gibi bir Ŗey. Bir tane uyduruk bir Ŗey ıktı, plastik rdek.

Ondan sonra, ya böyle at, yani eskileri atıyoruz. Onu da ya da yaşı şey olanları diyeyim. Ya o ördeği ikimiz de gördük, birbirimizle göz göze geldik ve ağlamaya başladık. Annem geldi, ne ağlıyorsunuz bir ördek için, atın şunu falan diye. Yani, böyle sonra, zar zor bunu anneannem almıştı dedim. Ondan sonra, sonra annem ne dedi? Ne yaptı? Onu hiç hatırlamıyorum yani de. Böyle hani o yıllarca çok saklanan bir şey oldu. Anneannemden önce de yengem öldü kanserden, dayımın karısı. Ya orada da bence yani beni çok rahatsız eden, kocaman bir hikâye var. Neyse. Anneannem öldü, babam Bodrum'a taşındı, dayım da bize taşındı. Dayım da alkolikti ve salonda yaşıyordu. Ve rakı ve karanfil kokusundan yıllarca nefret ettim. Yani çünkü deli gibi rakı içerdi, üstüne karanfil çiğnerdi, salonda yatardı. Bütün salon karanfil ve rakı kokardı. Yani hâlâ tahammül edemem karanfil kokusuna. O lise boyunca, dayım bizim salonda yaşadı ve dayımı eskiden çok sevdiğimi sandım. Çünkü ailedeki solcu oydu. Hani işte, akademideydi, bir, bir şeydi falan. Ama yani dayım aşırı Türkçü, faşist, iğrenç bir adam olduğunu (gülüyor) büyüdükçe anladım. Evet, neyse, o da öldü zaten. Öyle...

O dönemde işte babam Bodrum'a gitti. Ben de biz de yazları Bodrum'a gidip geliyorduk, babamın yanında. Bunlar güya ayrılmadılar ama bilmem neler falan filan. Öyle. Bodrum'da da aslında tam o şey oluyor, üniversiteyi kazandığım sene de Bodrum'daydım, orada öğrendim. İşte, o zaman telefon açıyorduk galiba. Böyle işte numaramızı giriyorduk, sınav numarası. Neyse şimdi söyleyemedim, adı neyse. Böyle telefonda öğrenmişim, onu hatırlıyorum işte. Bilmem kaçınıcı tercihinize... Kazandınız! Uhe hay Allah! Ben gitmek istemiyorum dedim. Yani tabii zorla gönderdiler hani. Sen geri zekalısın. Zaten işte bir sene gitmezsen dağılırsın. Öyle olursun, böyle olursun diyerekten beni işte zorla gönderdiler. Gideceksin dediler. Ben de iyi dedim. Hadi ilk şeyde, hatta üniversitenin ilk günü aşırı yağmur yağıyordu. İşte o zaman hâlâ Etiler'de oturuyorduk, Beşiktaş'a inmişim. Ondan sonra, vapurla Kadıköy'e geçtim, oradan da dolmuşa bineceğim. Zaten okul da böyle, siktiri boktan, işte bir binanın üst katı ya. Üniversiteyi mi kazanmışım, ben ceza yani ne bu? Yani hani. Zaten hani korkunç! Neyse, böyle Kadıköy'de indim,

deli gibi yağmur yağıyor. Böyle Rıhtım Caddesi'nde dolmuşlara yürüyorum. Böyle yağmurdan oluk oluk gidiyor. Ve böyle ka, kafam kadar bir sıçan, böyle akıyor şeyden kaldırımda, oluklardan ölmüş hayvan, yağmur suyuyla gidiyor. Böyle, ya o görüntü hiç gitmeyecek gözümün önünden. Ve benim için bu arada şey, yani işte Şişli, Etiler, Taksim. Yani ben, üniversiteye başlayana kadar herhalde toplasanız, iki ya da üç kere Kadıköy tarafına geçmişim hayatımda. Ya benim için İstanbul hani ya ben çok küçük alanda yaşıyorum. Yani şu anda da öyleyim yani hani. Öyle uzaklara gidemiyorum. Neyse, yani o anlamda da çok yaban, sanki başka bir şehre gidiyorum yani. Hani Kadıköy kadar iğrenç bir yer olamaz ve falan hani öyle gidildi, o fareyi de hatırlıyorum. Üstümde turuncu bir kazağım vardı, onu da hatırlıyorum. Yani Allah'tan üniversitenin ilk günü âşık oldum. Böylece bütün şey çözüldü. Yani öyle rahat ettim diyeyim. Yani öyle başka bir episod'a başlamış oldum. Ya neyse işte gittim okula falan. İşte böyle bir, iki ders bir, bir şey. Böyle şey gibiydim. Şeyi hatırlıyorum, defterler o zaman listede de başlamıştı. İşte oradan, buradan kesip beğendiğim şeyleri, defterlerin üstüne de böyle seloteyle böyle ya kap gibi bir şey yapardık defterlerin üstüne. Bir tane küçük, ajanda gibi bir defterim vardı. Yani, milyon tane defterim vardı da. İşte, o bir, onun üstünde de National Bonne Clears izlemiştim O zaman Oliver Stone, neyse onu beğenmişim herhalde. O var üstünde defterimin, onunla kaplamıştım. Kırmızı elektrik bantları, bayılırdım elektrik bantlarına. O kenarından da böyle ciltlerdim. İşte böyle şey dedi, ya, ben dedi. Hani işte turuncu kazağım da oradan şey yapıyor. Hani ben seni dedi. Kazağından tanıdım dedi. Sabah giderken şeyde görmüştüm seni, vapurda. Ondan sonra işte, hani bu filmi mi seviyorsun, izliyorsun? ben de onu izledim, şunu da izliyor musun? Bunu da bilmem ne yapıyor musun? Karşıya mı geçeceksin falan. Ya onunla beraber çıkıp okuldan, işte vapura binip işte böyle hani deli gibi konuştuğumuzu hatırlıyorum, vapurun arkasında işte. Durup sigara içmek ve işte böyle sigara, müzik falan. Ya öyle âşık oldum sanırım yani iki saatte. Sonra böyle hep susamadık da. O Bebek'te oturuyordu. İşte, böyle farklı otobüslere bindik, Beşiktaş'tan. Telefonlarımızı hemen aldık, verdik. Sonra, eve gidince de telefonda konuşmaya başladık. Yani ve ondan sonra da aslında üniversite bayağı oydu yani benim için. Yani mesela başka şeyler

de olduysa bile yani, ya sonra o gün şey diye düşündüm. Okey ya! O kadar da kötü değil yani işte. Hani o var en azından falan. Öyle âşık olmuştum, üniversitenin ilk günü. Ya üniversite boyunca da aslında onunla son derece tuhaf ilişkim (gülüyor) sürdü. Aslında ilk sevgilim herhalde o. Ama aslında herhalde diyorum. Çünkü çok şey, yani onunla öyle konuşmaya devam ettik. Sonra zaten iki, üç gün geçti. Gene vapurun poposunda bir gün öpüştük ve böyle aşırı mutlu oldum falan. Hani bütün o listede aslında ben herhalde lezbiyeni mi hani öyle düşünüyordum. Ama hani böyle kimseye de âşık da olmamıştım. Hani bir ilkokulda "****" diye bir kız beğeniyordum falan ama hep o sonra, sonra hatırladığım şeyler. Herhalde "****" gerçekten ilk görüşte âşık oldum, diyebilirim. Neyse, onun da çok şey bir ailesi vardı, tuhaf. Hangimizin ki değil ki? Şey, yani, sevgili olmadığımızı söylediler. Yani tuhaf olan sevgililik ilişkim buradan şey yapıyor. Yani lezbiyen olduğumu söylediğim, yani başka birine âşık olup lezbiyen olduğumu söylediğimde ayrıldık. Hani sen lezbiyen değilsin! Hani, değiliz de biz ne yapıyoruz yani hani. Hani neticede, hani çok seksüel bir durumda var, sevişiyoruz yani hani. Ama hani şey gibi yorumlardı bunu, hani biz birbirimizi çok seviyoruz ki işte mastürbasyon yapmak gibi bir şey bu. Da yani hani artık 20 yaşındayım ve buna inanmıyorum falan hani. Öyle... O onunla da yani hiç üniversite hayatı boyunca, öyle çok sevdik yani birbirimizi, bütün bunlara rağmen. Bu şimdi böyle dediğime bakmayın yani. Herhalde bir, üç, dört senesinde şey yapmadım bunu hiç. He, he evet, arkadaşız! Mastürbasyon falan yani. Hiç umursamadım bunları. Sonradan umursadım yani. Yaşarken gayet de mutlu yaşıyordum. Adının ne olduğu da umurumda değildi. Hani ben de aslında yani bu arada ya böyle diyorum da. Bana da dışarıdan arkadaşlarım mesela işte ya o dönemde, işte bir de üniversitede işte "****" onlar vardı, benden bir üst sınıftalardı. Onlarla yakın arkadaşım. Şey, "****" la, özellikle çok dışarı çıkardık ve sağ olsun benimle tanıştırdı hani. Hani, dünya ahiret bacım. Yani, canım benim, ahiretliğim yani. Onunla da o yıllarda tanıştım, üniversite birdeyken falan herhalde. Ya işte biz akşamları, işte hep üniversite boyunca, işte cuma, cumartesi işte, Kemancı, Mojo, işte Flatline, bok püsür bir yerlere giderdik. İşte o zaman cover gruplar çalan, işte Josephine mozepin onlar vardı. İşte her hafta sonu içerdik ve müzik dinlemeye

giderdik. "****" yasaktı. Babası manyaktı. Hani benimkiler son derece manyak olmalarına rağmen, hani dışarı çıkmama karışmazlardı. Herhalde gelince bütün aramayı yaptıktan sonra, sıkıntı olmuyordu. Hatırlamıyorum niyeyse. O yüzden yani bir hafta sonu "****" bir hafta sonu bizim evde kalırdık. Bizim evde kaldığımız zaman dışarı çıkardık. "****" kaldığımızda da evde takılırdık öyle. İşte o dış, yani "****" falan sorardı yani. Hani sevgilisiniz ayol! Hani sen lezbiyensin falan derdi. Ben de böyle, hayır, ne biçim konuşuyorsunuz falan diye onlara sinirlenirdim yani hani. O sürede, kendime hiçbir şekilde kabul etmiş değildim, o yakın arkadaşlarıma da. Sonra sonra üniversitede işte böyle. Bilmiyorum üniversitenin daha ya o kadar da kötü değildi yani. İyi hisset "****" vardı falan. Yani, herkes yani bayağı çok şeyi değiştirdiniz bu arada benim için hani şey olarak da. Ya ondan önce üniversite aşırı sıkıcı bir şeydi. Zaten, üniversite bir dediğin, hani önüne hâlâ inkılap tarihini getiriyorlar, bilmem ne yapıyorlar, falan. O ortam falan gene de iç sıkıcı ve can sıkıcıydı. Öyle hani iyi şey "****" hatırlıyorum. O dönem bana hani çok iyi gelmişti onlar. Ondan sonra ama hani şey gibi içiyorduk ne bileyim? Ya içiyorduk işte, yani hani orada burada denk gelince, bulunca. İşte o tam Rock'n Roll Stayl'a öyle takılıyorduk.

Sonra, işte üniversite bittikten sonra aslında İngiltere'ye gittim. Orada birçok şey değişti benim için. Oraya gitme hikâyem de ya, şöyle bir şey oldu aslında. Ben üniversiteyi bitirdim, yani lisansı bitirdim, diplomamı almaya gittim. Yani çok aynı zamanda da işte master yapmaya başlayacaktım şeyde, İngiltere'de, "****" de, bir yerde. "****" Bölümde okuyordu. İşte bilmem ne master'ını hatırlamıyorum. İşte İngiltere'ye gidiyor yani hani. Hayır, şimdi yani ben de gitmek istiyorum. O dönem de artık bizim paralar suyunu çekmiş, öyle bir dönem. Hani beni gönderemiyorlar, para yok. Zaten annem hiçbir yere gitmemi istemiyor. Hani şey diye övünürdü hep, göbeğini başucumda tutuyorum, hiçbir yere gidemezsin işte falan filan. Yani hani öyle bir şekilde. Yani, sonra ben "****" yani şeyden aslında, yani "****" gidiyor, ben de gideyim. Zaten hep evden gitmek istiyorum falan. İşte o zaman hatta ben de şey master yapmaya çalışmış, "****" Hoca yaptırtmamıştı. İşte dörtten beşe geçilmez

falan diye. O zaman çok sinir olmuşum ama yaptırtmamış yani. Ya o sene çünkü benim için çok bilmem yani, iyi ki yaşamışsın o seneyi. Ya öyle bir şey oldu, öyle bir ara yıl oldu diyeyim. Ben de nasıl gidilir? İşte Au perlik yapılır diye açtım internetten AuPer.com..., sitenin adı da buydu. Hâlâ var mıdır, yok mudur? Bilmiyorum. Yani işte, ev arıyorum kendime gidecek, iş arıyorum. Ya bu arada çocuklardan nefret ediyorum, hayatımda çocuk bakmamışım. Hani, hani çocukluğundan nefret eden bir ergen olarak, tabii ki çocuklardan nefret ediyorum. Hiçbir şeyim de yok ama başka bir yolu da yok. Ya İngiltere'yi de bilmiyorum. "****" ya, bakıyorum işte, ya oraya en yakın "****" diye bir yer buldum. İşte yazışmaya başladım. Yani karşımdaki de benim gibi manyakmış, sonra tanışınca gerçekten öyle olduğunu da anladım. İşte üç tane çocuk var, diyor. İşte biri iki, biri üç, acaba bir buçuk, iki buçuk muydu? Neyse, yani şimdi hatırlamıyorum. Ya iki, üç yaşında iki tane çocuk. Bir de yedi, sekiz yaşında bir çocuk. İşte "****" yakın mısınız? Yakınız, işte trenle biz saat dedi. İyi, yakın. "****" giderim, hafta sonları falan. E, böyle bir iki yazıştık. Yani çok çabuk bir şekilde anlaştık ve gitmeye karar verdim. Ve işte diplomamı, bir şeyimi almam gerekiyordu o arada, okuldan. Ya orada da işte, buradan bahsettim ya. İşte ortaokulda çok yakın olan, lisede, yani ben mezun olurken, "****" üniversiteye başlıyordu. Ve böyle hani çok yani bir şekilde, o seneler boyunca işte bir sürü şey gelmiş başına falan. Ya biz böyle o aptal o zaman işte "****" Kampüsü'ne taşınmıştık artık. Öyle bu ana binada hatırlıyorum yani o öğrenci işleri, bu, bunları da hatırlıyorum mesela. O öğrenci işleri de gözümün önünde tamamen. Niye? Yani. Hayatımda kaç kere gittim? Neyse, orada böyle karşılaştık. Ve bir anda sarılıp ağlamaya başladık. Ve hani tekrar hani aradan dört, beş sene geçmemişçesine, böyle çok kısa sürdü. Çünkü işte ben İngiltere'ye gittim. Ve mesela ona şeyi hatırlıyorum. Herhalde ilk yani ilk lezbiyen olduğumu söylediğim insan, o öbür arkadaşlarımdan hiçbirine söyleyememiştım. Mesela onunla karşılaştık ve yani ona hemen söyledim falan. Çok tatlıydı. Ya o, o da çok bebek ve bebek kahve o zaman, bilmiyorum neyse. Sonra, ben "****" le, öyle bir şey yaptık. Ben gittim. Sonra işte askerden kaçıyordu. Ondan sonra, benden bir dört, beş ay sonra da "****" geldi, İngiltere'ye. İşte ben ilk gittiğimde böyle işte, sürpriz yaptım söylemedim.

Annesinden işte bunun yurdunun, bir şeyinin adreslerini aldım. İşte ilk hafta sonu mu? Artık ne zamandıysa. İşte kalktım gittim, kapısını çaldım falan. Büyük romanslar öyle takılıyor. Öbür taraftan işte beni bir adam aldır, "****" dan, işte o ailenin babası diyeyim. Yani böyle tanımadığım bir adamla, böyle uçsuz bucaksız İngiltere kırsalında bir yere gidiyorum. A, artık nereye gidiyoruz falan. O sırada da kokoşum hâlâ aslında. Böyle saçımı başımı boyuyorum, fön çektiriyorum, öyle şeylerim de vardı. Böyle bir kürk paltom vardı. Hâlâ çok dalga geçiyoruz bununla. Şey, ya böyle bir palto, boydan boya, bu ne denir ona? Kenar kısımları ve yakası ve kapüşonu da tüy. Saçlar tupturuncu ve fönlü. Ve ben hani kırsala çocuk bakmaya gidiyorum. O böyle bir eve girişim, yani hiç yani hiç bilmediğim kodlar. Hani yani hani o evin kendisi, ya şu anda çok tanıdık ve yani bir sürü şey. Ama Ken Loach filminden düşmüş gibiydim yani bir taraftan. Hani Londra ve değil ama işte onun öbür türüsü. Çok komikti, çok eğleniyorduk yani şey. İlk gittim işte yemek yapmış bana. "****" de, ilk görüşte âşık oldum. Herhalde huyum benim. Hep herkese ilk görüşte âşık oluyorum, olunca. Sonra, şey yemek yapmış, işte içki içtik falan. Birazcık gevşedim. Çocuklar ne olacak? Ne edecek? Ya sonra anladım ki aslında alkolik. Hafta sonu alkoliği.

Sabahtan akşama kadar beyaz şarap içiyor. E, ben zaten antremanlıyım yani son hayatımın dört, beş senesini içerek geçirmişim. Ya böyle çok rahatları, çok tatlıydı. Böyle mutfağın içinden geçilen küçücük bir odam vardı. Yani gerçekten böyle tek kişilik bir yatak, küçücük bir gardırop, bir de ayakta durulacak bir yer. Yani bunların hepsi işe gidiyordu. Adam da Sky televizyonunda teknisyen olarak çalışıyordu. O böyle şey yani işte, sabah sekiz akşam sekiz. Ya da tam tersiydi shift'i. Ya on iki saat çalışıp on iki saat uyuyordu. Adam yok gibi bir şeydi yani. "****" Normal muhasebeciydi, işe gidiyordu. E işte, ben de böyle çocuklarla öyle kalakaldım yani. Hani orada yani işte, çok sevdim onları ve yani çok şey yaptık, çok güzel vakitler geçirdik. Yani ben bir, iki hafta işte, "****" gittim geldim. "****" dedim ki, işte ben "****" ya âşık oldum. Ben lezbiyenim zaten. İşte orada kıyamet koptu falan. Ondan beri de bir daha konuşmadı benimle.

Sonra "****" geldi işte. O da askerden kaçıyordu dediğim gibi. O da Oxford'ta Pakistanlı bir aile buldu. Kimse erkek şey istemiyordu, auper, işte bir de Müslüman sandılar. O yüzden hani erkek merkek ama Müslüman en azından deyip Pakistanlılar aldı. Sonra aradı işte şeye, Oxford'ta kalmaya, bir iki kaldık. İşte biz koyun koyuna yatmaya alışacağız, işte bizi beraber uyutmuyorlar, etmiyorlar falan. Sonra, "****" bu ibne olduğu ortaya çıktı. Ondan sonra, zaten kovuldu. İşte o kovulunca, ya o sırada işte ben "****" âşık olmuştum zaten. "****" da söylüyordu, arada öpüşüyoruz falan bir şeyler oluyor, ne olduğu belli değil hani. Ben kafayı yemişim, o zaten nutcase falan. Sonra, biz gittik. Yani dediğim gibi, attılar ibne diye. Hadi koş arabayla gittik, "****" aldık. Sonra üç, dört ay bizimle orada yaşadı. O, o bir tanecik yatakta, o tek kişilik odada da yaşadık ve çok eğlendik yani, aşırı eğlendik. Beraber baktık çocuklara. "****" hep iş aradık yani bu arada ama bulması zor oldu. Gerçekten erkek auperlik, zor zanaat. Arada gene bir yere gitti Swinden diye. Orada da işte neyse yani orada da bir sürü olaylar çıktı falan. Öyle, İngiltere'yi çok şey hatırlıyorum, o dönemi. Bir taraftan çok güzel hatırlıyorum. Bir taraftan da işte ben çok şey yaşıyordum, yani drama yaşıyordum diyeyim. İşte yani aşığım ama hani işte o zaman "****" kırk yaşında mıydı? Ben işte yirmi yaşındayım. Hani, hadi bu kadına aşığım. Hani, üç tane çocuğu var. Hatta dördüncü de vardı, ilk kocasından. Hani birçok saçma. Hani aramızda bir şey de tam yok, bu arada yani hani. Arada bir böyle bir öpüşmenin dışında. Ama da çok seviyorum falan. Ama hep bir döneyim ben. Hani, bir, bir dramaya bağlıyordum yani. Bir gün şeyi yani, böyle yani nisandı. Yani sonradan nisan olduğunu tespit ediyorum, bunu da. Arada da işte, arkadaşlarımla da yazışıyorum işte İstanbul'daki, "****"la, yazışıyoruz. "****" da gelecek işte, Londra'da buluşacağız. İşte vakit geçireceğiz. Gelecek işte bizim "*****" da kalacak falan. Ondan sonra, yani konuştuk, biliyorum. Sonra, bir, bir rüya gördüm ve rüyamda öldüğünü gördüm. Sonra aradım, ulaşamadım ve böyle merak ettim. Ve anneme dedim, ulaşamıyorum, rüya gördüm, ulaş! Ve ulaştılar beni aradı, iyiyim ya, merak etme falan, bir şey bir şeydi dedi. Hani konuşuruz dedik. Bir daha da onunla da konuşamadım. Çünkü trafik kazası geçirip ölmüş, hemen ertesinde. Ve yani ben

de o sırada işte kendi dramamın içinde, aslında "****" gelecekti ama gelmiyor ama hani ama iyidir yani. O da hayatını yaşıyor, falan gibi bir yerden öyle koyuverdim. Ve sonra böyle sonbahar falandı, İstanbul'a döndüm. Ben şey yapıyorum diye, ya ben yapamayacağım, "****" ya da dedim. İşte artık ben, sıtkım sıyrıldı senden! Yaz mıydı? Artık hatırlamıyorum yani ne zamandı da. Hani ben gidiyorum, dedim. Ben şey yapacağım. Onunla da bir dramalar yaşandı falan. Ama ben evden, kapıdan çıkıp havaalanına giderken, böyle yani çok emindim, bir daha geri dönmeyeceğime. Sonra İstanbul'a indim, annemle babamı karşımda gördüm. Dedim ki, işte iyi ki geldin. Böyle hatırlamıyorum, yani şimdi uyduruyor da olabilirim. Ama böyle ya, şeyi hatırladım galiba. Ya böyle çiçekler, dramalar, hoşgel... Hayırr! Sizden kaçmaya çalışıyorum, ben buraya niye geri geldim falan gibi bir şey. Bir de işte aşk acısı. Yani hani hazır değilim bırakmaya gibi. Dedim ki, hiç sevinmeyin. İşte bir hafta kalır, ben dönerim. Yani ben kalmaya diye geldim de. Şu anda vazgeçtim, ben geri döneceğim dedim. Sonra geldim o gün, "****" vardı üniversiteden arkadaşım, o da çok yakın arkadaşım. Gene Beyoğlu'na içmeye gittik, şarap içtik hatta. Şimdi böyle orayı da düşününce, sonradan saçma sapan şey oldu. Önce bir göz... Beyoğlu Pasajı'nın girişinde bir şarapçı açılmış, Pano falan değil yani hani. Bir, bir şeydi. O şarapçıya oturmuştuk. Sonra gözlemeci oldu. Her geçerken, o geceyi düşündüm yani. Neyse, işte şey. Ya o da içirdi, içirdi, içirdi, içirdi beni dedi ki, "****" öldü. Ya bana kimse "****" öldüğünü söylemedi, o kadar ay.

Yani zaten sarhoşum, zaten kafayı yemişim. O bana "****" öldüğünü söyledi. İşte babamla benim adıma cenazeye gitmişler. Yani böyle dolmuşta hatırlıyorum, işte o zaman Caddebostan'da oturuyorduk artık. Ya böyle dolmuştan annemi aradım. Avaz avaz ağlıyorum dolmuşun içinde. Hani diyorum, bana niye söylemediniz? "****" ölmüş ya, "****" ölmüş. Hani. Ha, üzülürsün diye söyleyemedik falan. İşte senin kafan karıştı zaten. Geleyim mi, gideyim mi diyordun. Bir şeyler. Ya böyle o, o beni, yani o da böyle beni gerçekten, çok yıpratın, gene böyle hani şey ölüm, terelelli yani hani, hani şaka mısınız? Benim adıma verilmiş sekiz yüz bininci karar olarak falan. Sonra geri döndüm. Ama orada da duramadım, geri dönüp aslında uzaklaşmam

gerektiğine karar verdim. Gittim, kendime Londra'da bir aile buldum. Sonra, Londra'da olmaktan da vazgeçtim. Onları da yarı yolda bırak... "****" da zaten hep abuk subuk insanların yanında kalıyordu. Ben dedim, gidiyorum ama "****" benden iyidir falan. "****". Sonra, bu çok mutlu yaşadı, bir sene daha. İyi oldu ona.

İşte sonra da ben döndüm İstanbul'a ve işte master'a başladım. İşte master'da da yani bilmiyorum. İşte master'da da aslında böyle herhalde yani, o yani İngiltere'de yaşadığım açılma, yani sonra İstanbul'a geri döndüğümde tekrar aile evine geri dönmüş olma. Yani o açılmanın üstüne tekrar böyle sonsuz bir kapanma. Ya bu arada bunları anlatıyorum şöyle bir şey gene bir parantez açacağım. İşte Bodrum'da üniversite 97, 90, 97'de herhalde, deprem, İstanbul depremi kaç? 99, 99 yılında ya, işte o zaman "****" vardı. İşte 97'den beri diyeyim hayatımda. E, annem de zaten şüpheleniyor. Ya yatıyorum kalkıyorum, Bodrum'daydık işte, o deprem olduğunda da oradaydık. "****" de vardı, hatta aşure günü bir şeydi. "****" teyze rahmetli çok güzel aşure yapardı. Babaannem de evde. İşte o Bodrum'daki evdeyiz. İşte o yaz babamla geçiyor gene. Biz de şeyle "****" işte benim oradaki odamda kalıyoruz. O da işte bir ay, iki ay, öyle kalıyordu yani, beraber takılıyorduk. Bir gün sevişirken yakalandık anneme. Yani kapıyı açtı. Biz de kilitlememişiz bir şey ve yakalandık. Ve ertesi gün de deprem oldu. Şimdi ve de güneş tutulmuştu aynı zamanda (gülüyor) o günlerde hatırlıyorum. Şimdi, anneme ben de ister istemez artık out olmanın zamanı geldi diye düşünmüştüm. Çünkü kadın gözüyle gördü. Artık benim dememe gerek kalmadı. Ama annem inkâr, hayır, hayır diyor. Hayır diyorum. Ya, gördün yani hani, ben lezbiyenim. Hayır, o, onunla görüşmeyeceksin, o kötü kadın, o öyle, bu böyle falan bir şeyler. Ya zaten hemen ertesi günü deprem oldu. "****" annesi İstanbul'da falan feşmekan derken, o İstanbul'a döndü. Yani benim de böyle bir out olmam, hop güme gitti. Kimse, konuştum konuştum. Sus, babaannen duyar, sus "****" teyze var, aman babana söyleme, yok zaten değilsin sen saçmalama diye örtbas edildi ve kaldım öyle. Dolayısıyla yani o açılma ve kapanma şeyi, hani o şey çok acayip bir şey benim için yani hani. Annem, beni sevişirken bir kadınla gördü ve ve kabul etmiyor yani hani. Ben zaten daha ne yapayım gibi bir durum oldu.

Sonra, yani işte o döndüğümde de birazcık bütün bunların ağırlığı, tekrar işte aile evine dönünce, onlar yaşanmaya başladı diyeyim. Ama bir taraftan da işte bu şeye de asistanlığa da başladım. Ve birazcık hani kendi paramı da ilk defa kazanmaya başladığım için, hani onlarla da yaşasam, e bir, bir tık daha rahat hissediyordum kendimi. İşte yani hoş seviyordum yani hani, okumayı, yazmayı, o, o şeyi, o deneyimi çok seviyordum. İyi hissediyordum kendimi. "****" geldi sonra "****" le, şöyle hani sanırım o benden bir dönem sonra mı geldi? Ne oldu? Bilmiyorum. Sonra, "****" âşık oldum. O da böyle bir episode olarak geçti. Annem, yani hep hissetti. Hep kimi sevdiysem, ondan nefret etti. "****" de nefret etti. Aslında, yani böyle çok tuhaf saçmaydı. Aslında çok sevdik ama ya onunla da öyle sevgili değildik. Ama çok daha dürüst ve bu konuştuğumuz bir şeydi. Bu sefer hani travmatik bir olay olarak değil, böyle daha çok birbirini çok seven iki kadın. Ama bir, bir şey, o da çok zor bir dönemden geçiyordu. Onunla çok, çok şey paylaştım ve çok iyiydi ve hani birazcık da beni aslında annemlerden çok korudu. Yani "****" kalıyordum, onun yanında, çoğu zaman hani. Yani okuldan çıkıp da hep ona gidiyorduk. O dönem aslında, kendi annemlerin evinde, kendi odamda çok az kaldım. Hep "****" beraberdim. Çok minnettarım yani ona (gülüyor). Ya, sonra sonra gene âşık oldum. Bu sefer internetten. Yani bu sefer artık hani o şeyim, yani kendi cinselliğimi hiç bastırmak istemediğim, "****" en çok konuştuğum insan yani o da birbirimize hani açıldık falan İngiltere'de, böyle Oxford'da, bir otobüs durağında. Ve hani bir, bir yani hani, oradan o yoldan vazgeçmedim diyeyim. (Gülüyor) Ay, artık yaşamak istiyorum falan. Sonra bir şey, gene internet. İşte "****" diye bir site vardı. "****" diye bir arkadaşım vardı. İşte o da geydi. Bana şey demişti, işte böyle siteler var, bunlara gir! Yani, çünkü hani zaten ben kapalıyım, çevremde pek kimse yok. Hani ben gidip hetero kadınlara âşık olup duruyorum zaten. Hani, yok mu lan? Benim gibi biri yani hani. Nedir benim bu çektiğim? Ondan sonra, ya işte o dedi böyle internet, hesap. Mesela oraya bir fotoğraf koyuyorsun, en sevdiğim şarkılar, en sevdiğim filmler falan. İşte öyle bir, bir şey. Ya orada "****" le, tanıştım. Eee, ve, yaa, o, ona da görmeden, bu sefer görmeme bile gerek kalmadan, (gülüyor) gene ilk şeyde, iki dakikada, ona aşık

oluverdim. Ya ondan sonrasında da aslında hani o yani o master döneminde de, yani işte onun birinci senesi miydi? Nesiydi? Bilmiyorum. İşte, birazcık bir geçiş dönemi oldu. Ben, şimdi başkasına âşık olunca, bir tuhaf oldu. Hani şimdi âşık mısın? Hani, aslında onunla bu sefer, yok biz sevgili olur muyduk gibi başka türlü bir şeye dönüştü o falan. Sonra ama yani işte o olmadı onunla. Yani, zaten ben istedim. O da zaten hetero falan. Hani çözdük o olayı ama yani çok sorgulamalarla geçti, öyle... Sonra, işte şey yani ille de görüş, şeye gittim. Yani hiç görmedik yani birbirimizi, görüntülü konuşma, konuşma da yoktu herhalde o zaman, hatırlamıyorum.

Telefonda konuşuyorduk. Ya anormal telefon paraları, İngiltere'yle. Hani o zaman çok para yazıyordu, yani bilmiyorum. Hatta, telefon faturasını, maaşım artık gayet mantıklı da bir maaşım vardı yani, iyi bir maaşım vardı. Hani, o maaşla ödeyememiştim yani ve dayımdan para istemiştim. O sırada dayıma da, out olmak durumunda kalmıştım. Yani ben âşık oldum. İngiltere'yi arıyorum. Telefon bilmem nesi, yardım et falan. Sonra onun bir kadın olduğunu duyunca, o da çok şey yapmıştı, drama yapmıştı. Annene sakın söyleme! Ay, diyorum, annem yıllardır biliyor. Neyi söylemeyeceğim falan. O da hep yani o açılma şeyim, ya kim olduğumla çok ilgili bir şey. Yani, çok bedenimle ilgili bir şey. Zaten hani işte o yani, o bedenle ilgili oluyor, her şey. O yüzden, o cinselliğim de hiç bana ait olmadı o anlamda. Ve hani hep görmezden gelinen bir şey oldu ve bu beni yıprattı. Neyse, "****" görmeye gittim. Biz bununla tanıştıktan bir, iki ay sonra, atladım uçağa. İşte ilk gördük, tren istasyonunda ve de giderken de çok komik şimdi "****" flört ediyoruz, konuşuyoruz. İşte kahve muhabbeti falan oluyor. İşte kahve çok seviyorum, kahve çok seviyorum. İşte filtre kahve. O zaman da işte her yerde makinemiz, devamlı filtre kahve, sigara falan. Neyse, "****" e, filtre kahve makinesi götürmeye karar ve... Bir hediye götürmem gerektiğine (gülüyor) karar vermişim, onu da filtre kahve makinesi. İşte, aldım bir makine, Braun marka. Yani markası şundan önemli. Annelere de işte benim çok başka bir yakın bir arkadaşım var, o da Berlin'de yaşıyor, o zaman da Berlin'deydi. Dedim, "****" evleniyor. Ben ona gideceğim diye İngiltere'ye gidiyorum ama Berlin'de yaşıyor ama İngiltere'de evleniyorlarmış, fantezi olarak.

İşte, bu da düğün hediyesi, o kahve makinesi de. Annem de bakıyor böyle, ne bu işte Braun diyor. Almanya'da yaşayan insana niye Braun marka kahve makinesi aldın? Ne bileyim dedim. Aldım. Ondan sonra, öyle yani. Onunla da işte öyle şey, öyle ilk görüşte aşk oldu. Victoria tren istasyonunda karşıladı, beni. Böyle ilk görüştük ve öpüştük. Ve hani şey olarak da çok tuhaf bir şeydi, hani ilk defa kamusal alanda, biriyle öpüşmek.

Ya öyle şey, yani o aslında ilk kamusal alanda öpüşmek ve o şeyi, kendini göstermek falan herhalde önemli şeylerdi benim için. Yani sonra da böyle bir sene boyunca gel, git şeklinde takıldık. Sonra da işte doktora başvurduğum yani. Aslında, gene birinin peşinden bir yere gitmek için. Yani orada da odak, doktora pek değildi yani. Bir, bir gitmek, kaçmak, kendi hayatımı kurmaya çalışmak falan gibi bir, bir yerden. Şeyi hiç beceremedim herhalde yani, yani gene onu sorguluyorum. Çünkü İstanbul'a geri döndüğüm için. Yani benim için evden, şehirden falan değil; bayağı ülkeden, gezegenden falan gitmem gerekiyormuş gibi bir his. Öyle, o bir senede hep yani gel, gitle geçti diyeyim. Sonra işte, doktora kabul aldım. Yani çok da şey yapmadım yani. Ya, ne istiyorum doktora, ben ne yapacağım falan diye de çok düşünmeden işte. İşte bir cultural studies programına girdim. Ve de şimdi düşününce, çok komik. O zaman işte Six Feet Under, yani Six Feet Under okuması yapıp ölüm üzerine yazmak istiyordum. Yani şimdi niye bunu istediğimi çok anlamlı geliyor bana yani hani. Ya orada da şey oldu, yani aslında belki de tam da aslında dediğim gibi, odağım, ne yapmak istediğim olmadığı için. Yani cultural studies diye gittim ama danışmanların TV studies yapıyordu. Onlarla pek de olamadım falan. O şey olarak yani akademik olarak çok zordu. Yani o sene beni böyle gitmişim, şeye koydular. Bir tane Dystopian Film diye, sıfırdan bir ders vermeye başladım, gider gitmez. Yani zaten hani İngilizce konuşacağım, İngiltere'de ve hani yani zaten ders veri... Ya, bu, bunlar benim için çok büyük şeylerdi yani hani. Kendi dilim olmayan bir dilde, anadilinde olan insanlara ders anlatacağım. Ve ben daha master'ı yeni bitirmiştik. Ve aslında ben bir şey bilmiyorum, öyle bir deneyimim yok ve koca ders benim falan. Birazcık çok paniklediğimi, bir de şansına şey vardı. Yani bir tane

öğrencilerden biri bana kimse söylememişti de anlamadım. İlk bir, iki derste ne olduğunu, asperger sendromlu bir öğrenci varmış. Ya, zaten ben kafayı yiyeceğim. Hani, o yani bir böyle her şey birbirine girdiydi. Sonra, alıştım ama yani. Sonra da orada işte böyle ilk üç, dört sene kâh gene çocuk bakmaya devam ettim. Bu benim hep şey acil durum senaryom olarak, eyvah, param bitti. Ne yapacağım? Çocuk bakacağım! İşte, gene öyle işte, çocuk baktım, auperlik yaptım. Böyle bir sürü değişik aileyle falan tanıştım. Bir taraftan da işte bir bitti, sonra Middle Sex'te çok ders veriyordum. Ama böyle hep o anlamda da yani bilmiyorum. Şimdi düşünüyorum. Ben hiç ders vermeye, şu anda da hiç sevmiyorum, aslında yani. Ama neden bu kadar sevmiyorumu düşünüp ben karşılaşmalarımda, kendimi aşırı ezik ve zavallı hissettiğim için hem de yani ne bileyim? İşte ben magazin dersi verdim, yok marketing dersi. Hani birazcık böyle doktora öğrencisi olunca, ne kaldıysa onu verdiriyorlar ya! Hani mecburiyetten. Ya hiç kendimi yetkin hissetmediğim, ilgilenmediğim bir sürü konu hakkında, biliyormuş gibi yapmak zorunda olduğum için böyle bir hep orada böyle bir, bir şey kaldı diyeyim.

Yani çok ev değiştirdik bu arada. Ben ilk "****" tanıştığımda, o yurttta yaşıyordu. Onun da doktorasında ilk ya da ikinci yılıydı, o sırada ilk yılıydı sanırım. Sonra yani hep şey, o yani ev paylaştık birileriyle, ikimiz aynı odada. Ya o zaman da hani gene yani lezbiyen bir çift olarak ev bulmak, birazcık İngiltere'de de sıkıntı olabiliyormuş. O, onları hani anladım. Hani, çünkü ben sanki orada lezbiyen olmak, son derece okey bir şeymiş gibiydi. Hiç öyle bir şey değil ama hani Türkiye'de, deneyimlediğimiz şey de değil. Ya, neyse! Tam toparlayamadım. Yani çok ev değiştirdik, böyle yıllar, yıllar. Bilmiyorum, yani.

Ailemle ilişkim devam etti, uzakta olduğum sürece. Bu, auperliğe gittiğim, hani döndüğümde, ben geri döneceğim demiş, dedim, dedim ya, annelere. Şimdi hatırladım ne olduğunu. O zaman işte e-maillaşıyorduk daha çok, ben auperlikteyken. Hani, annem bütün e-maillerimizi print out alıp yani birbirimize yazdığımız e- mailleri, böyle hani şeyli, gömlek dosyalar var ya! Şöyle bir dosya

yapmış ve onları getirdi havaalanına, yani. Galiba onun ağırlığı ve onun şeyiydi. Yani iletişimimiz dediğim gibi devam etti oradayken falan. Ama hep böyle bir korku ve gene ölüm üstünden. Ben buradayken, biri ölürse ne olacak? Birine bir şey olursa ne olacak gibi. Yani işte, babam o sırada çok ameliyatlara geçirdi. İşte yok böbreği alındı, işte bypass oldu. Yani böyle beş, altı tane büyük ameliyat geçirdi. Hâlâ babam nasıl yaşıyor şaşırıyorum bir taraftan. Bir taraftan ya o, onu da mesela söylemedi. Yani babam hani kalp ameli... Yani o, ona da çağırmadılar beni. Yani böyle gene çocuk baktığım bir dönemde, parkta el alemin köpeğini dolaştırırken, annem telefonda söyledi. Ha, bu arada babam bypass oluyor, ölebilir. Hani, ameliyattan çıkmayabilir dediler diye. O yani hep o şeyler yani. Benim yokluğumla, yani ne fark ediyor? Bilmiyorum hâlâ toparlamaya çalışıyorum işte. Öyle.

Böyle, İstanbul'u hep çok sevdiğimi düşündüm. Dediğim gibi, böyle çok nostaljik bir İstanbul'la büyütüldüm. Hani yani ben işte 79 doğumluyum. 80'lerde, ben çocukken de eski İstanbul böyle miydi diye. Hani yani zaten hep kaybettiğim bir şeyin içine doğduğumu düşündüm, bu kentin içine değil. Ve, ve aslında hani yani İstanbul'dan uzaklaştıkça, yani İngiltere'de yaşamaya başladığımda mesela, her İstanbul'a gidip geldiğimde aslında İstanbul'un ne kadar değiştiğini, hani altı ayda bir, senede bir hani gördükçe bayağı çok dehşete kapıldım. Böyle, İstanbul'dan ben başka hiçbir yerde yaşayamayacağımı düşünürdüm. Yani, yaşasam da hani burada yaşlanıp öleceğime, ya böyle çok tuhaf bir yani dediğim gibi, o kaybedilmiş bir kente doğmanın verdiği drama mıdır? Yani o, o arzu mu? O hani kaybedilmiş olan nesnenin arzusundan mıdır? Nedendir? Şimdi mesela çok farklı düşünüyorum sanırım. Yani, İstanbul'u hiç sevmiyorum. Çok vahşi bir şehir ama bunu, şey bir yerden söylemiyorum sanırım yani. Yani bence, 80'lerde, 90'larda da vahşi bir şehirmiş yani. İstanbul genel, yani ben aslında hep kendimi kent insanı olarak tanımlardım. Hani, çayır bayır sevmem hani gibi. Ama öyle değil yani, öyle olmadığını fark ettim. Çok sıkılıyorum. Yani İstanbul'da kendimi tek iyi hissettiğim şey, denizin üstü hâlâ İstanbul'da. Yani hani çocukluğumdan beri, çocukluğumdan beri diye abartmayayım. Çünkü, çocukluğumda vapura falan binmezdim de. Yani

hani o gençliğimden, kendi hareketliliğimden beri yani bir denizin üstünü çok sevdim, bir de Beyoğlu'nu çok sevdim, İstanbul'da. Hani Beyoğlu zaten gerçekten kalmadı. O konuda sonsuz nostaljik olabilirim bence. Yani tanıyamıyorum hani bütün ara sokakları, her yeri avucumun içi gibi biliyordum. Hani orada büyüdüm ve hani orası da zaten yok yani hani. Ama yani yirmi senedir yok belki hani bu, bugün olmadı. Hani, onu yaşarken çok o kenti kaybetmenin verdiği hayal kırıklığı sanırım. Yani hani evet çok kalabalıktı, çok betonu, çok baktandı, İstanbul hep İstanbul'du. Ama kendime ait hissettiğim, var edebildiğim, hani yani hem kişisel hafızanın hem toplumsal hafızanın var olduğu yerler vardı. Şimdi, onlar da yok. Bu dönüp dolaşıp evi anlatıyorum ya! Yani o kentsel dönüşüm dediğim şey, aslında yani o kentin çöküşü gibi bir şey. Yani hani o kendi doğduğunda eve de aynısı oldu gibi bir yerden de hani bunu şey yapıyorum. Ya mesela şimdi İstanbul "****" da yaşıyorum. Hani dediğim gibi şeyden, İngiltere'den döndüğümde yani hep annemlerle yaşadım, İstanbul'da bu bahsettiğim semtlerde. 2013, 2012, 2012 sonuydu, eylülü falandı. İngiltere'den, Londra'dan İstanbul'a geri taşındığımda, mis, Aynalı Çeşme'de oturdum. Hani, aslında Beyoğlu olduğu için. Hani ne bileyim Cihangir'e kira, kiralar çok daha ucuz olduğu için Aynalı Çeşme'de ve hâlâ orası Beyoğlu olduğu için. Ve o tuttuğumuz evi de çok sevmiştim. O ev aslında döner dönmez İstanbul yani o vahşilik şey yaptı, kazığımı attı diyeyim. Mesela, döndüğümüzde yani internette gördüm böyle bir hürriyet emlak falan bir şeyin şeyinde evi. Ve hani işte yeri belli, tipi belli, hoşumuza gitti. Böyle eski bir İstanbul evi diyeyim. Yani, yüksek tavan, giyotin cam, işte rabita zemin, kocaman bir sofa var falan. Hani çok tatlı bir evdi. Sonra işte bir arkadaşşıma "****" ya, bu ev şeylerini de hep ben buldum. Ne olduğumuzdan beri de yani hani o anlamda benim çok tersim hani. Hani evi ben bulurum, ben yaparım, benim eşyam, benim şeyim, birazcık çok ben merkezciyim, ev konusunda. Neyse işte şey, amcam işte mimar. Hani onu gönderdik şey diye, hani bir bakar mısın? Bu ev de yıkılıyor, dökülüyor mu? Hani fotoğraftan anlaşılıyor. Okey mi diye. O da gitti, baktı dedi ki, ben hayatta oturmam bu evde ama siz oturursunuz, seversiniz. Yani evet, mutfığı banyosu dökülüyor. Ama yani ben de işte bilmem ne seramiği var, o var. İşte bir iki usta ayarlar, hallederiz hani.

İstiyorsanız oturun, oturulur yani güzel ev dedi. Okey dedik. Öyle görmeden tuttuk orayı. Ve dön bir yani gittiğimizde de, ev sahibi şey dedi. İşte tanışıyoruz ev sahibiyle falan. Ya anladık ki, biz eve taşındığımızda 6 Eylül'dü, işte 2012. Ve bize şunu söyledi adam, işte zaten bu apartmanda üç, dört daire bunlarınmış. Ya adamın kendisi böyle işte altmış yaşlarında, taksi şoförlüğü yapıyordu, Büyük Londra Oteli'nde yani taksisi vardı. Ablasıyla ortakmış ev üzerine falan. İşte, onları anlattıydı. Hani işte ev çok güzel falan gibi, böyle hani naif naif bir takım hani. Ne güzel hani orijinal tutturmuşsunuz falan ama ya. Kapı kolları neden böyle, dedim. Dedi ki, çünkü, kapı kolları dedi, pahalı dedi. Onun bu hani camı söküp götüremezsin, kapı kolunu söküp götürebilirsin, onun için orijinallerini çıkarttım" dedi. Yani bu ev dedi, babamdan kaldı dedi falan. Yani sonra anladık ki, yani tamamen 6, 7 Eylül'de el koymuş ailesi, o daireye ve birkaç tanesine daha. Ya böyle geldiğimiz gibi İstanbul içimize oturmuştu, yani o eve girdiğimiz gibi onun şeyi. Ve böyle hani o şey hali de yani bu annemde de var işte, evi kiraladığım ev sahibinde de var. Bize hep şey, yani iki kadınız. Yani burası Cihangir'e benzemez falan hani onlar ve de alt katta HDP var. Yani, kirayı ben daha yüksek yapardım da aşağıda bunlar var diye yapmıyorum falan ama siz şey yapmayın. O kadar kötü insanlar değiller falanlar hani. Hani biz yok yani biz güvende hissettiğimiz için hani şey, hani o biz iyiyiz Kürtlerle de HDP'yle de onlarla da falan. Hani bu sefer o şey yapıyor. Bilmiyorum ya. İstanbul'da galiba hep o kimlik, yani İstanbul'u güzel yapan şey. Ya da büyük kenti yani güzel yapan şey işte. Hep o kalabalıklara karışma ve bütün yani kimliğinle ne olursan ol! Var olabilme hali ya! Yani, İstanbul'da bu artık hiç mümkün değil, bence. Yani, ibne olarak da var olamıyorsun. Kadın olarak da var olamıyorsun. Kürt olarak da var olamıyorsun, Müslüman olarak da. Yani, hiçbir şey olarak var etmiyor. Genel, Türkiye'de var bence böyle bir şey ama yani benim deneyimlediğim, yaşadığım yer; İstanbul! Yani sonra işte, belki kendi doğduğum yerlerin, kendi hafızamın, kendi, yani kent çok güvensiz ve yabancı geldiği için herhalde döndüğümde de yani kendi hafızamda olan yerlere yerleşmeyi seçtim diye düşünüyorum. Yani, bir şekilde 2000, işte 12'de biz şey yaptık. İşte 2013 Haziran'da Gezi olduğunda, işte Aynalı Çeşme'deydik ve hani muhteşemdi! İyi ki oradaydık

falan. Hani, o anlamda Beyoğlu'nda olmak, çok iyiydi. Ama ya, bütün o Gezi Dönemi ve sonrasındaki polis şiddeti, devlet şiddeti. Ya HDP'nin üst katında olmak ve aslında devamlı baskınlar. Ve ya buna yani buna şahit olmak ve bir şey yapamamak, o çaresizlik hissi. Bütün bunlar böyle Beyoğlu'ndan çok soğuktu, diyeyim. Son bir gün işte, zaten işte hani biz değer verdiği için ev sahibinin evi, olduğu gibi tutmadığını hemen anlamıştık ya! Yani, ev tabii altyapısı dökülüyordu ve banyonun tavanı aşağı indi bir gün. Ve yani nerdeyse üst katı göreceğiz ve Allah'tan Gezi var. Ve biz böyle bayağı baretlerimizi takıp çişimizi yapmaya oturuyorduk. Şey, kafadan çünkü iniyor falan. Öyle bir şey. Ama böyle çok kısa bir dönem de olsa yani bundan böyle bahsetmek de kalp kırıcı. Birazcık hatta geyik bile geliyor yani. Ama o, o Gezi Dönemi'nde, o yani işte artık üç hafta mı sürdü? Altı hafta mı sürdü? Artık her ne kadar sürdüyse, bilmiyorum. Gerçekten İstanbul'a kendime ait hissettiğim, yani kendimi en güvende hissettiğim, yani sabahlara kadar sokakta yani tanıdığım, tanımadığım bir sürü insanla kahkahalar attığım ya o kadar, o kadar, o kadar güzeldi ki! Yani, o evin yıkılması kafamıza ve yani ve işte o Gezi'nin bitip bir şekil hani bir şekil o hayallerinde yıkılması belki bilmiyorum. Artık böyle hani o işte bütün o konuşulan işte inşaatlar, cami, AKM meselesi falan. O sırada işte o tüneli yapıyorlardı. O, anladınız! O meydandaki şeyi. Ya o ta bizim evin önüne kadar geliyordu neredeyse. Yani, Tarlabası'na kadar geliyordu da yani hani çok yakın oraya. Ya o böyle böyle kentin ortasında olmak ızdırap gibi bir şeye dönüştü o anlamda yani. Taksim'e o kadar çok yabancılaştım ki! Yani "****" Cihangir'de oturuyor hâlâ Çukurcuma'da. Yani arkadaşşıma gidiyorum zaten başka bir şeye gitmiyorum artık yani hani. Hani herhalde yani oradan o, tak edince bir şey, ya, ben hiç yaşamadım daha önce işte Şişli'de doğdum, büyüdüm. Hani yürüyerek on dakikada doğduğum ev buradan ama başka bir mahalle orası "****" değil. Muhtelif tanıdıklar vardı çocukken, gelinir, gidilirdi. İşte, o cemaat hani, hani alt sokakta işte "****" oturuyor. Annemle babamı tanıştırmışlar, şunlar bunlar hani. Ya çok gidip geldiğim bir yerdi, çocukluğumda. Yaşamadığım ama gidip geldiğim. İlk, o kadar sevmiyorum ki, şimdi. Böyle yaşatılmaya çalışılan o saçma sapan hani o mahalleli nostaljisi ama ya, o kadar leş bir yer ki aslında. Yani çünkü, yani

İstanbul'da kule hani bilmiyorum yani daha nereye ait hissedeyim bilmiyorum. Bilmediğim bir yer yok gibi. Ben de görüyorum televizyonda. Orman köye gideceğim, Zekeriyaköy'e gideceğim. Nereye gideceğim İstanbul'da? E yani .. dememin sebebi şöyle bir şey. Yani ilk başta yani çok güzel binalar, sokaklar, her şeyler var hâlâ daha. Ne bileyim? Çok güzel insanlar da var yani ben de böyle, bilmiyorum ama çok boğucu. Yani, bana dar geliyor. Bu çok tabii yani korkunç bir yer olduğu için de değil yani, ben, ben öyle deneyimlediğim için. Ben son işte, yani hani kendi iş ne yaptım anlamında, Türkiye'ye döndükten sonra bir post-doc yapıp sonra arkadaşlarla kafe açtık ve kafede şurada. Yani, böyle o kadar aslında izole bir hayat yaşadım ki, İstanbul'un içinde yani. Bayağı "****" de yaşıyorum ben beş senedir ve yani bayağı "****" yaşıyorum. Hani, çok boğuluyorum o yüzden ama buradan çıkmak istediğimde hani gidebildiğim bir yer yok. Yani yürüdüğüm, iki tane yere yürüyorum, evden çıkınca, üç tane diyeyim. Bomonti'yi, bir tane sayarsak. Ya özellikle bu karantina muhabbeti geçtiğimiz marttan beri son işte altı ay mı oldu? Kaç ay oldu? Yani yürüyebildiğim yerlere gidiyorum. Zaten trafikten ve toplu taşımadan nefret ediyorum. İşte Taksim'e yürüyorum. Hani Gezi'nin arkasından dolaşmaya çalışıyorum ki o iğrenç meydandan geçmeyeyim diye. Hani "****" evine gidiyorum. İşte, karantina öncesi Ziva diye bir yer var, Galatasaray'da. Orayı seviyordum, böyle ara sokak. Hâlâ ofis var hani araba geçmiyor, sokakta oturuyoruz, hani. Ya sokakta oturmak istiyorum ya sokakta oturacak yer yok. Ya bir de işte buranın lokasyonu şey, Maçka Parkı'na hani ki ondan da çok sıkıldım. Yani neticede, avuç içi kadar bir park, dön dolaş aynı park. Ve çok kalabalık ve çok yani kalabalık ve Nişantaşı. Yani, Nişantaşı da böyle o kadar yabancılaştırıcı yani o hiç yabancı değil yani mesela. Bildim bileli Teşvikiye'de okudum, yani çocukluğum geçti yani. Hani Nişantaşı hiç yabancı bir yer değil. Babaannemin evden çıkıp Nişantaşı'na yürürdük, muhallebiciye giderdik. Nereye yürüyeceğiz? Hani çocukluğumda da işte Vakkorama binası vardı, Rumeli Caddesi'nde. Yani çok avucumun içi gibi bildiğim yerler. Ama yani her şey dükkân, insan, kafe, her şey aynı şey yani. Böyle çıkamıyorum. Çıkmak istiyorum, çıkamıyorum. Yani, çok tuhaf bir his! Ya çok ama hani şey gibi de değil yani. Ha, çıksam, hadi diyorum, nereye gideceğim? Yani

İstanbul'dan çıkayım, hani ne yapacağım? Yani hani. Evet gideceğim bir Ege kasabasında, bıdı bıdı bıdı yani. Hani, onu da demek istemiyorum temel olarak ama yani orada da bir aidiyet yok çünkü. O, Ege kasabasında da şey de işte, ben doktoramı yaparken yavaş şehirler üzerine yazdım ve işte sahamı da "****" da yaptım. Ve aslında hani yani işte yedi, sekiz ay orada yaşadım. Ya o, o da mesela o, orası da yani orada, tabii ki yani daha bir araştırmacı gözüyle zaten o değişim yani, ona onu gözlemek için orada var olduğum için de daha farklı bir deneyim. Hani, o şey hali çok acayip ama yani kentlinin gidip böyle fantezi arz ettiği bir köy var. Ve bir sakinlik, bir dinginlik, işte her şeyin doğal ve herkesin birbirini sevdiği, böyle bir ütöpik bir masal dünyası var. Ve onu böyle yaratmaya çalışıyorsun orada yani hani. Çünkü malını satmaya çalışıyorsun. Burada da mal; yaşadığın kent, köy, mekân yani hani. Mal buna dönüşüyor. Yani kendi kimliğini satıyorsun. Ona göre paketliyorsun falan. Bir taraftan da hani orada da böyle şey o kadar acayıpti ki. Köy yani o, köy içi yani neyse şimdi dönüp bakınca yani o da 2010 yılıydı. Hani şimdi zaten yani çok acayip bir şey oldu yani hani orada gördüğüm şeyler. Neyse, böyle o şeyin etrafında, köyün etrafında, benim oturduğum yerlerden yani öyle bir yerden ev tutabildim. Böyle işte, kentsel dönüşüm mü diyeyim? Ne diyeyim bilemedim. Yani, köyün kenarlarına yapılan o iğrenç müteahhit binaları. Ya bir apartman dairesinde oturdum, köyün içinde ve aslında yani herkes orada oturmak istiyor, köyde de yani. Kimse zaten hani o köy dediğimiz şeyi istemiyoruz ya! Yani. Neyse, çok köyü de yani başka bir şey, onu romantizme etmek istemiyorum ama İstanbul'u artık hiç sevmiyorum. Bunu söylemek çok rahatlatıyor beni.

Kısmet olursa, başka bir yerde yaşayacağım. Bir gün gelirim, ne yapabileceğimi, nerede yaşayabileceğimi yani tabii o kadar özgür değiliz sonuçta, şey de değil yani hani. İşte para, pul, iş nerede para kazanabilirim? Nerede ne yaparım? Hani, nerede kendi kimliğimle var olabilirim? Hani yani bunlar da bir sürü soru işareti. Ben sanırım hiçbir şeyin değişmediği yerleri çok seviyorum. Yani, değiştiği ama değişmediği. Bu şey tonumda, hep kendimi düzeltiyorum. O büyük nostaljiyle büyüdüğüm için ve bunu çok içselleştirdiğim için de o hiçbir şeyin değişmemesini;

nostaljik bir yerde söylemiyorum ama babaannemin evindeki eşyaların değişmemesi gibi. Onları güvenilir buluyorum. Daha anlamlı buluyorum yani hani. Daha daha dokunuyor, şey gibi, ya beraber yaşlanmak, beraber büyümek. Yani hani niye biz koltukları atıyoruz mesela iki senede bir? Niye atalım ki? Yani bir şeyi gibi. Yani, kentlerin yapıları, apartmanlar, sokaklar da öyle. Niye iki ayda bir kaldırım taşı değiştiriliyor bu şehirde? Ya niye? Hani gibi. O anlamda, ben kendimi bir yere ait hissediyorsam, kesinlikle Eressos'a ait hissediyorum. Yani, hem hani gerçekten çok seviyorum. Herhalde oraya da ilk gittiğimde, 2000 kaçtı? Hatırlamıyorum ama yani bir hiç hatırlamıyorum. Neyse. Tarihlerde aram kötü ama yani çok gittim yani hani, on, on beş senedir gittiğim bir yerdeyim. Ya çok şey geliyor, çok etkileyici geliyor. Hani burnumuzun ucunda yani hani şurası, Eressos, Midilli. Hani ben on sene önce de on sene sonra da işte yani gidip orada, Costtas'la sardalya yiyebiliyorum yani. O adam aynı adam. Yani, yani o adamın köyünün bir hikâyesi var ve onun için, yani orada da çok acayip bir değişim var. Hem ada da hem Yunanistan'da falan. Ama yani beraber karar veriyorlar ve korumak üstüne karar veriyorlar, değiştirmemek üstüne veriyorlar. Yani şey çok iyi geliyor, yani ben aslında öyle hissediyorum. Yani, on sene sonra gitsem, işte geçen sene kalçamı kırdım diye gidemedim, bu sene korona diye gidemedim. Hani umarım seneye gidebilirim. Yani ya orada, yani şey, yani o muhabbet de öyle, herkes o birbirini tanışlık hali. Yani hani eş dost, şey değil, o tanışlık, yani o gözlem kaybolmuyor. Birbirinin büyüdüğünü görüyorsun. İşte Teodor'un iki sene önce çocuğu oldu. Yani hani daha evli değildi tanıştığımızda, hani arkadaşım değil bir şeyim değil ama Teodor o yani orada. Ve annesi yani Giritliler ve inanılmaz güzel dolma yapıyor. Ve yani hep aynı masa örtüsü orada, hep aynı sandalye orada. Ya orada şey olduğunda çok üzülmüştüm mesela. Oraya ilk gittiğimizde bir, bir yerde kaldık, bir pansiyonda ve çok sevdik ve son yıllarca aynı pansiyonda kaldık. Alex ve Vasili işte pansiyonun sahipleri. Çok tatlı bir çift. Böyle Atinalı, anarşist bir çift. Onlar da işte hep yazı adada öyle geçiriyor ve bunlar da yıllar önce Kuytu diye bir yer almış. Yani Yunanca kuytuyla, Türkçe kuytu. Kuytu bildiğimiz aynı kuytu, Türkçeymiş yani aslında o. Kuytu diye bir yerdi. Böyle köyün dışında, arkada. Böyle hani ne deniz görür ne bir şey yapar ama yani inanılmaz bir

hissi vardı. Böyle bir avlu etrafında böyle sıcacık renkler. Ve şey graffitici, şey Alex, yani böyle hani çok tatlı grafitler. Yani böyle çok tatlılardı yani hani. Oraya çok ait hissettim, gittiğim andan. Bazen oluyor ya öyle. Ya sonra onlar da işte Yunanistan'daki kriz vesaire, şu bu falan. Yani yapamadılar ve orayı sattılar. Ve yani çok üzüldük. Yani bunu konuştuk da. Hani bu son sene, şudur budur falan diye. Ama yani Vasili de mesela vazgeçemiyor. Orayı sattı ama diyor okey, yani hani. Her sene hâlâ orada. Ben onu hâlâ nerede bulacağımı biliyorum yani. Soruyorum yani, yoğurtçuya soruyorum, o bilmiyorsa işte şuradaki çaycıya soruyorsun ve onu buluyorsun orada. Yani o kaybetmeme hissi galiba yani o kayıplarla yaşamak. Ya ben şurada ertesi gün sokağa çıktığımda, "****" Caddesi'ndeki bir bina duracak mı, durmayacak mı? Onu bile bilmiyorum. Ya burada, bu babaannemin, ben yani şu anda yaşadığım ev değil, bir önceki ev, bir alt sokaktaydı. İşte ben ayrıldıktan sonra, oraya geçmişim tek başıma. Yani o evi de çok severek tuttum böyle. Ya bir gün işten döndüm eve. Çok eski bir binaydı böyle, çok dar cepheli, her kat tek şey var, zaten üç kattı yani küçücük bir bina böyle. Çok güzel, sarı boyalı, minicik bir balkonu var önde falan. Neyse. Böyle küçük tatlı bir evdi ve işte o çok eski yapılardan bir tanesiydi. Ya bir gün işten eve döndüm böyle işte, köşede işte. Ama yani gecenin ikisi falan, öyle bir saatte, yorgun argın ve çok zor ve kötü bir gün geçirmiştim. Kapıyı açtım ve böyle delikleri gördüm. Yani o gün, ben işteyken, müteahhit gelip hani o kırıp örnek alıyorlar ya! Ada, parsel, bilmem ne, numaralar. Yani hani kendi evin bile aslında bir sabah evden çıkıyorsun, akşam döndüğünde, evimi yıkmaya karar vermişler. Çok sağ olun, haber verdiğiniz için. Yani, çok çok şey, bilmiyorum bazen şey diyorum. Zaten deprem olacak yani hani. Deprem olunca ne olacak? Yani eskiden böyle kıyamazdım hani o ilk deprem olduğu zaman, 99'da mesela. Hani İstanbul'a kıyamazdım. Yani tabii ki deprem olsun demiyorum hani ama. Hani bazen, ya olsun yani bir hani bir batsın yani şurası da hepimiz bir kurtulalım hissi var yani. Burada korumak istediğim, sahip çıkmak istediğim, ait hissettiğim hiçbir yer kalmadı. Ama işte tabii şey, aidiyetler işte yani mesela Londra. İşte bu Midilli'den bahsediyorum ya. Yani hani kırımını yırtsam, Midilli'de yaşayamam. Ya çünkü T.C. pasaportum var yani hani. Yani mümkün değil! Ya ben

hani, on üç sene yaşadım. Şey, uydurdum on sene yaşadım, on üç değil. On sene yaşadım Londra'da. Ve yani Londra'da da işte, mahalleler böyle güney de oturuyorduk ilk, üniversitede de güneydeydi. Stan, ay Stanton de nereden çıktı? Roehampton Lane'da oturuyorduk. Üniversitenin adı da şeydi, oradaydı. Ya neyse. Üniversite orada diye, orada oturuyorduk ve ya orası mesela başka bir, hani başka bir Londra. Ve mesela o Londra'yı, o ilk bir sene benim için çok zor geçti, o anlamda. Çünkü çok çok gerçekten çok sıkıcı bence. Yani sekizden sonra, sokakta kimsenin kalmadığı, herkesin hani beyaz orta sınıf olduğu, işte beş çayı içtiği, yani böyle aşırı sıkıcı bir şey o güney benim için. O south west'di galiba. Sonra bu kimlik meselesinde aslında, yani hem kendi kimliğiyle kentin kimliğini bir, hep bir oldurmaya, işte birbiriyle konuşsun, var etmeye falan, hani onlara çalışıyoruz ya. Yani şey, o, o oradan yani çok daraldım ben. İşte hani okula yakın diye kendine orayı mesken edinmiş yani hani. İşte yol parası vermiyorsun, kolay, işte ... falan filan. Yani sonra oradan kuzeye taşındık. Yani bütün arkadaşlar kuzeydeydi. Yani bütün Türkler ve Kürtler de kuzeydeydi. Oradan işte, yani arada bir başka şeylere de gittik. Yani, bir “***”e gittik. O da güneyde yine, Brixton tarafı. Orada var olabileceğimizi sandık. Çünkü orası artık beyaz orta sınıf değil, bayağı hani Jamaikalılar, siyahlar, işçi sınıfı, hani çok başka bir mahalle. Yani otuz kere tercih ederim Roehampton'a. Ama orada mesela iki tane ev arkadaşımız vardı. Yani mes... Bir tanesi ya o şey hali de kentle ilişkiyi, bence çok değiştiren bir şey. Orada işte şey yani, ev yani, ev arkadaşlarından bir tanesi Tory'ci çıktı. Böyle Tory yanlısı, çok sağcı bir adam çıktı. Kendisi de yani orada bizi lezbiyen olduğumuz için eve aldılar, bir taraftan. Çünkü adam da geydi. Hani bir taraftan da aslında hani karşılıklı şeyi anladık. Hani yani karşılıklı ibne olmak kurtarmıyor yani hani. Yani siyasetten aynı yerde durduğumuz anlamına elbette ki hiç gelmiyor ya! Yani orada öyle bir siyasi bir gerilim oldu. Sonradan fark ettik ki diğer ev arkadaşını da zaten hiç evden çıkmıyordu. Meğer yani işte başı belaya girmiş, bir şeyler olmuş falan. Ayağında kelepçe varmış, şey yani evden çıkamıyormuş, ev hapsindeymiş falan. Odasında dürbün, yani dürbün değil teleskop vardı. Yani adamın herhalde şey yapıyordu, yani gözetliyordu. Çok kokuyordu ama yani inanılmaz kokuyordu adam. Yani böyle tişörtünü banyoda

bırakıyordu, banyoya iki saat giremiyorduk. Yani bir gün böyle dayanamayıp tişörtü torbanın içine koyup kapısına koymuştuk. O sırada da böyle, Bayan Mein Kampf mu, ne? Söyleyemedim. Hitler'in kitabı başucunda duruyormuş, onu görmüştük falan. Böyle hani şey çok acayip geliyor, kendini bir güvende hissettiğin şey bir yana jüökk diye. Neyse yani şey, İngiltere'ye gittiğimizde bana herkes yani işte Türk olmak bir böyle, büyük bir mesele haline gelmişti işte. Müslüman mısın? Müslümansın! Yani bunu üniversite ortamında da soruyordu, bakkala girdiğinde bakkal da soruyor. Seni hiç tanımayan da soruyor. Ya da yani kaç kere şiddete uğradık. Otobüslerde yabancı aksanıyla konuştuğumuz için hani itildik, kakıldık, atıldık, hani kavga çıktı. Hani o yabancı düşmanlığını çok yakından gördüğünde, hissettiğinde, o birebir şey oluyorsun bu sefer. Ya, evet! Müslümanım ben ya! Var mı bir diyeceğin? Yani Müslümanım. Ya ben bayağı Türk ve Müslümandım. Bildiğin beyaz Türk olmuştum, Londra'ya gidince. (Gülüyor) Çünkü orada aslında yani mücadele alanı oydu. Yani kendime en azından ilk anda, o sanmıştım yani, hani birazcık öyle bir yerden. Neyse, sonuçta Kuzey Londra'da şey hali var gerçekten. Yani daha daha iyi olduğu, daha bir yerleştik falan. İşte, orada eşimiz, dostumuz vardı. Türkiye'den göçenler vardı, onlar yardımcı oldular ettiler falan. Öyle. O şey hali, yani Londra çok evimdi. Kendime hani benim yetişkin hayatımda, işte bütün bu annem ve babamdan, aileden kaçma hikâyemde de hani kurtuluşumdu Londra, aslında. Ve aslında artık hani ben orayı evim sandım ama evime geri dönemiyorum. Yani hani evime geri dönmem için işte dört, beş bin lira verip bir vize almam lazım. O evraklar, bir şeyler, sınırlar. Yani aslında o ev dediğimiz yerde, yani o, o anlamda Midilli'ye de gidemem ya hani ya, bir, çok, kötü bir kayıp bence ya! Ben seviyordum Londra'yı. Yani rahat kışımıza baktığı için döndük, tam anlamıyla. Çünkü yani o 2000, işte 10'larda da hani siyaseten burada çok şey değişiyordu. Nitekim döndük ve altı ay sonra da Gezi oldu. Hani iyi ki de buradaydık ve döndük hani. Ama herhalde insan şeyle büyüyünce; böyle kaç göçle, it kakla, rahat kışına batıyor hakikaten yani. Yoksa bence yani şey değil, yani ben işte anlatıyorum hani işte, domuz salamlarıyla en güzel ipek bilmem nelerle büyüdüm. Yani hani sınıfsal olarak, başka bir şey. Ama yani ifade etmiyor. Hani, gerçekten hani, her şeyin hani, çok fakirdim yani şeyde,

İngiltere'de, çok uzun süre. Yani şey, bir tane geçen gün gene defterler, yani hep defterler, çok şey oldu. Daha dün ya! Şey diyor, şu senin defterinmiş, evden çıktı, istiyor musun? Ben kullanmaya başladım ama baksana diye. Böyle açtı işte, yazmış da yazmışız yani hani. İki pound şuna vermişiz, bir pound buna vermişsiniz. Ya kahve alır onu paylaşırdık, dışarıda hani çıktığımızda, bir kahve. Ama yani bu para meselesi değil ya yani hani o anlamda yani şeyin farkındayım yani orada da. Yani çok acayip bir toplumsal eşitsizlik var. Hani çok şey anlamında da var, yani hani kimlikler anlamında, çok ciddi bir toplumsal eşitsizlik var. Yani beyaz İngiliz olmak arasında da var. Bütün, şunlar, bunlar ama başka türlü kamusal var orada. Kamusal alanda var olabiliyorsun. Burada o yok! Yani orada o var, yani. Yani, bir tık daha var belki bilmiyorum. Öyle! Yani o şey çok kalbimi kırmıştı yani. Sonra işte, tez jürim için gittim, taşındıktan sonra, birkaç ay sonra. Bir daha da gidemedim yani. Kaç? Dört, beş sene oldu. Üzücü bir şey bence. Böyle, orada özlediğim yerler var mesela. Bazen şey yapıyorum böyle siliniyorlar artık hani. Hani böyle, o anlar, mekanlar siliniyor. Ama var hâlâ. Yani, o düşünüp içime iyi geliyor.

Ya, hayaller zor ya! Şey, ya bu kadar depresif konuşmak, çok hoşuma gitmiyor ama ne yapayım öyle yani. Ya bu böyle çok bir yüzleşme şeyi içindeyim. Hayaller de öyle hani. Ben de yani böyle şeyi fark ediyorum, yani hani işte kendim de bir araştırma projesinin içindeyim. Ve aslında yani, yani yüzlerce böyle anlatı dinliyorum ve işte yani böyle gençlerin hayallerini, hayatlarını böyle çok acayip bir yüzleşme yaşattığını, bu dönemde. Başkalarının hikâyelerini dinlemek, aslında çok farklı zamanlarda ve mekanlarda nasıl örtüştüğümüzü görmek yani. Yani, bence çok gerçek aidiyet ve bağ, herhalde böyle bir şey. Hani, kendi yani hayal çok ciddi bir mesele. Bunu yıllarca yani son dört, beş yıldır şeyin çok farkındayım; benim hayalim yok! Yani çok var arkadaşım, çok sevdiğim, duruyoruz, duruyoruz. Biz niye bu kadar depresif ve mutsuzuz? Çünkü hayal yok! Hani yapabiliriz diyoruz ya! Yani. Eskiden böyle değildik falan ama yok! Yani hayal edeceğimi bile bilmiyorum. Bir hayalim, hayalim, kendimi bütün hissetmek, yani hani galiba hayalim bu. Bütün parçaları birleştirip rahatlamak ama bunun da dandik bir hayal olduğunu, yani çok

ütopik bir şey olduğunu, farkındayım. (Gülüyor) Öyle bir şey de yok! Dolayısıyla yani hayaller deyince ilk aklıma gelen şey; çocukken en büyük hayalim, büyüdüğümde evlenip boşanmak ve kanserden ölmek isterdim. Bunu, ya bunu böyle daha yirmili yaşlarımda, arkadaşlarıma falan söylediğimde gülerdim. Yani hani, bunu gülerek anlatırdım. Ya şimdi çok üzülüyorum böyle düşündüğüm için. Yani çok üzücü geliyor. Yani bence ben hiç hayal kurmamışım. Yani en büyük hayalim, kaç, kaçıp gitmek yani. En büyük hayalim aslında, hissettiğim, yani duygularımı yani hissetmek, galiba. Yani ona uğraşıyorum. O bütün hissetmek dediğim şey o. En büyük hayalim, korkmadan hâlâ kendim olabilmek, artık her kimsem. Yani ve hissetmek! O, o anın hissettirdiği, yani hisleri bilmiyorum, hissetmek istiyorum. Yani, çok hani öfke, korku, utanç hani çok büyük şeyler var, duygular var sadece. Daha yani, daha böyle nazik ve hani hayata renk veren şey ya, ara şeyleri hissedebilmek istiyorum. Yani hani o katastroflar, felaketler, ütopyaalar hani değil, daha sıradan şeyleri hissedebilmek istiyorum. A, ne kadar yani çok hissedemiyorum hâlâ. Hani hayalim, o hayalim ne bilmiyorum yani. Hayal, hayalim, bir hayalim olsun. Yani çünkü işte çok klasik, kendimize söylüyoruz. İnsan işte umut ettiği sürece, umudunu kaybedince öyle olur, böyle olur. Evet, hayalim, şey olmamak, ya kurtulmak, yani mücadele etmemeyi hayal ediyorum. Ne kendimle ne etrafımla böyle gevşeyebilmek, salabilmek, nefes aldığımda, nefesi kendiliğinden verebilmek istiyorum. Hatırlamak zorunda kalmayayım. Nefes vermen lazım, bak vermiyorsun gene, patladın diye. Yani o rahatlamak, en büyük hayalim o. Hani, bunu nasıl, nerede, ne yaparım? Onu bilmiyorum. Ama gene de hani şeyi söyleyebilirim, hani alıp başımı gitmek istiyorum, yani. O bir hayal! Yani, hep alıp başımı gitmek istedim. Hani ama yani bir şeyim yok, bir destinasyonum yok! Ama böyle şey gibi bir şey de değil. Ne bileyim? Ay, sırt çantamı alıp dünyayı gezmek istiyorum gibi bir şey değil. Alıp başımı gitmek istiyorum. Yani, her şeyi, her şeyi, bilmiyorum. Silmek, unutmak da değil, yani çünkü hiç değil! Hiç unutmak istemediğim çok fazla şey de var. Yani bırakmak istemediğim de çok şey var ama bilmiyorum. Belki anlıyorsunuzdur ne dediğimi yani. Öyle, onun hafifliğini istiyorum. Alıp başını gitmenin hafifliğine. Yani kendimce şey yapıyorum şimdi mesela. İşte İstanbul'u

sevmiyorum falan ya. Ve de işte buradan da hiç çıkmıyorum. Şurada, iyi ki köşemde, bir tane şey açıldı. Burada her gün, yeni bir kafe, bir şey açılıyor. Kendim de hiç açmamışım (gülüyor) gibi çemkireyim. Şuraya bir tane hamburgerci açıldı. Böyle duvarına yazmışlar. Ay, dedim, dünyanın en iğrenç sloganı! Ama yani böyle ehh gerçekten. Öyle de bir boğulmuşluk şey, insanlar çok beğendi ama bu sloganı. Neyse, işte şey yapmaya çalışıyorum işte mesela. İki hafta önce, ya arabam yok. İşte, hani İstanbul'da nereye gideceğiz? İşte çayıra, bayıra, bir doğaya gitmeye ihtiyaç duyuyorum. Bir açıklık istiyorum çünkü içim sıkılıyor. Hani, Beşiktaş'a inip karşıya geçmek artık o açıklığı hiç vermiyor, hani gençliğimde verdiği gibi. Hani, ben kendimi nerelere atam şeklinde. Böyle geçen gün şey dedim yani. O arabam yok diye böyle hani kendimi Dizzy Blut hissediyorum. Yani arabam olsun da istemiyorum gerçi de. Yani hani arabam olsa, bir alır başımı giderdim şeyi geliyor. Ay, dedim. Kirala bir araba, gidersin! İşte yani, neyse. Kilyos'a gittim. Yani en son ne bileyim? Bir yirmi sene önce gitmişsindir herhalde bir kere. Ve böyle hani şimdi sonbahar olduğu için, böyle bomboş plaj. Bir denize girdim. Hani hayatımda ilk defa ekimde denize girdim ve aşırı mutlu oldum. Yani işte kumlar, deniz, kargalar vardı. Böyle bir takım yamuk yumuk bir, işte yok bir tuvalet, bir büfe, bir, bir şey. Yani aslında onu yapmak bile, yani bunu yapmayı, bunları yapmayı daha çok hayal ediyorum işte. Şimdi bu hafta sonu da arkadaşından araba istedim. Çünkü öyle gaza gelip her hafta araba kiralamak da olamıyor. Yani bir arkadaşımın araba istedim. Bentlere gitmek istiyorum mesela. İşte hani bentlere gideyim. Yani duruyorum yani. Bilmiyorum hani o, o renkleri istiyorum, başka dokuları istiyorum. Yani burada kentin, çok yani tek işte şu anda hâlâ matkap sesini duyuyorum, kendi evimdeyken bile yani hani. Yani burada çok tek ses, tek doku, yani bir şey his, o hissetmek istiyorum diyorum ya. Bu kentin içinde yani, yani tabii ki çok komplike bir şey. Kent yüzünden değil ama da ya o da bunun bir parçası, bir şey hissetmek çok zor. Yani ben şurada akşamları ayı göreceğim diye boynum kopuyor şu şeyden hani. Ulan bir gökyüzünü göreyim bari yani. Ödüm kopuyor. Karşımdaki apartman, üç katlı, çok eski bir apartman. İki yanımda upuzun iki apartman var. Aradan hem bana ve bitkilerime ışık geliyor hem de gökyüzünü görüyorum. Çok tuhaf yani, iki tane aptal

su borusu ve bir sürü işte klima bilmem nesi içinden. Yani hani gökyüzünü görmek falan, rüzgârı hissetmek falan. Hani öyle, öyle şeyler. Hani kentte, bugün İstanbul'da, kent merkezinde bir şey hissetmek, kolay değil.

Bu Mad Max geldi benim de aklıma. Şey gibi bu mesela, bu korona olduktan sonra bayağı böyle hani ya, Mad Max bu hani. Ya o vahşet ve aslında yani, çok yani koranadan önce de yani hani, yani koruna neyi değiştirdi? Bilmiyorum da. Dün, Almanya'dan bir arkadaşım ile konuşuyorduk. Hani böyle çok şey hissediyorum, şey dedi. Yani, iyiyim de dedi. Buraya hani lockdown gelmek üzere galiba dedi. Yani Hamburg'da. Lockdown geliyor, o yüzden birazcık canım sıkkın. Hani, gerçi burada dedi. Hani şey yapabiliyoruz. Hani yürüyüşe mürüyüşe çıkıyoruz ama can sıkıcı. Ya ben de o kadar kendime dönük yaşıyorum ki! Yani zaten o kadar hiçbir yere gitmiyorum ki. Hani, hani, korona olduğu için değil ama yani zaten çok içime kapandığım ve hiç kendime alan bulamadığım için. Yani, kendi karantinamı yaşıyorum, dedim yani hani. Zaten yaşıyordum. O yüzden, çok hani umursamaz ergen şeyi yapacağım. Ama öyle dedim yani hani şey, yani şu anda lockdown olmuş, olmamış, hani, hani o anlamda hani bir şey değişiyor mu? Hayır! Değişmiyor. Hatta daha bile şey geliyor yani endişelerimi azaltıyor. Çünkü yani o sosyalleşme endişesi var ya. Yani hepimizde var olan, hani hani arkadaşlarım yani böyle kendimi eve kapatarak yaşayamam. Hani yaşarım tabii ki, ya yaşıyorum yani de. (Gülüyor) Hani bir zoraki, bir hani bu şey dediğim şeyler, çok zor oluyor böyle. Kilyos'a gittim falan. Öyle bir hani onu yapana kadar zaten böyle hani şey oluyor; yapabilirsin, yapabilirsin, yapabilirsin. Yani zor bir şey, hareket etmek. Bilmiyorum. Yani bu kentin, böyle kendine hep yani, çok sürprizsiz bir taraftan. Yani çok yani sokağa çıktığında ne olacağını aşağı yukarı biliyorsun. Yani o hayal, yani sürprizlerin aslında, hani her şeyin bu kadar öngörülü olmaması da çok güzel olurdu aslında. Benimki birazcık şeyden galiba, yani bu mekanları hatırlıyor olmak yani hani, sevdiğim bir şey yani hani. Ya da sevip sevmemek de değil. Ne bileyim? Hani öyle bir şey. Ama yani bir taraftan şeyi seviyorum gerçekten. Hani konuşuyorduk ya, bu dekorasyon dediniz falan. Hani yani, o yani, belki o çadır yapmak gibi bir şey işte

yani hani. O, onu yapmayı ve bilmeyi yani merak ediyorum da. Hani şeyle de ilgili belki ya. Benim amcam da dayım da mimardı ve hani yani çok onlardan gördüm. İşte hani çok ev değiştirdik, çok yaptım da kendi odamı da hani. Ya da neyse yani hani o çocukluktan da. Ya bu üzüldüğüm bir şey değil yani. Aksine çok hoşuma giden bir şey ve çok bana ait bir şey ve; ya çok acayip geliyor yani. Bir şey düşündüğümde, yani birini düşündüğümde, mesela onu bir mekânın içinde düşünüyorum. O insanı böyle soyut bir şey olarak asla öyle gelmiyor. Yani, o bir yerde var o gibi bir şey. Hani, size demin hikâyeleri anlatırken işte oradaki ev, buradaki ev, yani o, o evler gözümün önüne geliyor. Hani ve bu okey! Ya bu çok, yani benim de işte hani kişisel, yani işte bilmiyorum. Bu ben, şeyi çok yeni kabul ediyorum, yani aslında şiddetle büyüdüğümü, çok yeni kabul ediyorum. Hani hep biliyordum ama bunu hani daha böyle, ne bileyim? İşte hani annemler de döverdi. Oldu, bitti, geçti. Yani onu kabul etmek ya çok zor bir şey ve çok yeni yaptığım bir şey. Eee ve aslında belki bunu, hep bastırduğım için hep şey vardı. Yani işte o bir şey oldu, bir şeyi unuttum. Yani neyi unuttum, yani bir şey hatırlamam lazım. Yani, insanlar çocuklarını anlatıyor falan. Ya hiçbir çocukluk hikâyem yok! Bana anlatmadılar da bence. Yani hani, sen çocukken şöyleydin diye bir hikâye de duymadım. Bir, iki tane fotoğrafım var. Hani hatta bir tane bir fotoğrafım var. O gün bilmem ne olmuştu diye, aslında o fotoğrafta olan şeyi kendime söyleyerek hatıra yaratmak gibi. Ya o beni birazcık yani o hani gündelik hayatta unutuluyor zaten yani hani.

O gerçekten o değil! Ama o yakın geçmişi unutmakla uzak geçmişi hatırlamamak beni, çok yani kendimi sorguluyorum. Kimlik, benlik açısından, ben kimim yahu gibi. Hani ben ya, o orada beni birazcık zorluyor. O, o, o biraz zorlayıcı. Yoksa şey yapmıyorum. Mekanları hatırlıyorum diye hiç üzülmüyorum, çok sahipleniyorum ama bazen de kurtulmak istiyorum bundan. Çünkü çok, hem bunu üstüne çok düşündüm, hani hayatım boyunca. Ve yani çok ilgimi de çekti. Yani o şeyi düşünmek çok acayip geliyor canım ya! İşte bu yemek, ölüm, işte mekân, hani benim akademik olarak ilgi duyduğum ve çalıştığım şeyler aslında hep kendi hayatımda

dönüm noktaları, mesele konular, bir, bir şeyler. Yani hafıza falan. Yani bunları, hep bunları okudum, yazdım, çizdim bunların üstüne. Ve hani ya ben, bu iki, üç aydır yaşıyorum bu yüzleşmeyi bu arada. Ya gerçekten çok yeni bir şey. Ve annemle babamla konuşmayı bıraktım. Hani hayatımdan çıkarttım onları. Ya çok acayip bir yabancı yaşıyorum sanırım. O yüzden de hani onları da hayatımdan çıkardığım için belki. Yani o geçmişim, babaannem öldü, kardeşim benimle konuşamıyor. Çünkü annemlerle konuşuyor hâlâ ve çok tuhaf hissediyor. İşte ya zaten hiçbir zaman geniş bir aile olmadık. Hani benim çocukluğumu bilen bir amcam var, hani hâlâ konuştuğum. Ama o da zaten, babaannemin deyimiyle, başına buyruk kışına kuyruk biri. Yani ya, o da kendini aileden çok soyutlamış bir insan hani falan. Ya, neyse. O, o, onu kaybetmiş hissediyorum. Ya onu da işte mekanlarda ve eşyalarda bazen çok şey yapıyorum ya. Yani işte, yani işte, şurada yani, ya babaannemin yani, gidip yani, çok bana sapıkça geliyor bu. Babaannemin şeyi vardı, bir tane işte yatak odası takımı diyeyim. O takım, şu anda benim evimin farklı yerlerinde. Ve de çok sevdiğim bir, yani mobilyaları da çok severdim zaten. İşte bir tanesi tam yanımda, makyaj masası var salonda duruyor. Yatak odamda da böyle işte o kıstak dolaplar olur ya, bir başka bir şey deniyordu onlara da unuttum tam adını. E, böyle kısa boylu gardırop diyeyim. O, işte o ve onun üzerinde böyle bir mektupluk gibi bir şey vardı. Onun içinde de işte fotoğraflar, işte yok işte gazeteden kesilmiş, işte sağlık bilmem neleri, tansiyon bir şeysi, elektrik faturası falan durdu, yatak odasında. O şeylerde bilmiyorum. Yani onun o kendi mektupluğu. Ama ben böyle yıllar önce, eskide bir mektup görmüştüm. Ya onu hatırlatmıştı bana. O zaman kafe vardı yani üç, dört sene önce. Hani dükkâna koyarız diye almıştım. Sonra, dükkânda bir yere konulamadı, bir şey yapılamadı. Neyse, o benim evimde şimdi. Böyle ve bu eşyalarla yaşarken annemler eve geldiğinde, hep böyle çok tedirgin hissettim yani hani. Özür dile... Yani her yer babaannem çünkü yani hani. Yani bir, bir rahat hissetmedim, hiç onlarla. Böyle son evime geldiklerinde, özellikle şey. Yani hayır bu böyle, ya böyle bayağı şey gibi, babaannemin odasını kendi odamda yeniden yaratmak gibi. Yani bunu çok bilmiyorum yani. Bu ne? Bil... Hep çok yargılıyorum zaten hani kendini yargılamak üzerine doğmuşum, yetiştirilmişim. Bunu yapmamaya çalışıyorum. Ama ya bu hem

bana konfor ve iyi geliyor; babaannemi yaşatma ve o tanıdık şeyleri yaratma hali, taklit etme kendi hayatımda belki. Ya, bir taraftan da belki de hani, bundan da kurtulmam gerekiyormuş gibi geliyor. Yani, çünkü hani bilmiyorum yani o orada çok sıkışıp kalıyorum. Yani, çok sahiplenip çok sıkışıp kalabiliyorum, biliyorum.

Bilmiyorum çok şey ama neyse! Yani şey, tabii yani kötü değil, hiç kötü değil. İşte hatırladığımda, bir tane güzel bir şey hatırladığımda ama böyleydi diye, beş tane çok kötü şey hatırlıyorum. Yani aslında yani hatırlamıyorum ya. Ya böyle çok belli başlı, hani bana işte ne bileyim? Biriyle tanışırsın, yani sevgilinle ya da işte arkadaşlarla dertleşirken hani kendini tanıtırken kendi hikâyeni anlattırısın ya! Böyle çok belli başlı şeyler vardı zaten her zaman hatırladığım. Benim çok yeni, yeni başka şey hatırlamaya başlıyorum aslında. Ama hatırlamak, her zaman kolay değil! Yani. Hani işte o hissedebilmek, yani o şey gibi, işte bu yazıyorum diyorum ya. Hani şey, yazıp olayı hatırlıyorum. Bir tane oyuncak ayı var mesela onun üstüne yazdım. Ya, sizinle de paylaşmak istiyorum eğer yani şeyse. Ya böyle ben ölümle ne zaman tanıştım? Onu hatırlamaya çalışıyorum falan. Böyle, "****" daki evde, odam çok büyüktü. Yani aşırı büyük bir odam vardı. Hani hiçbir zaman o kadar büyük bir odam, bir daha olmadı. Ve böyle ben o odanın içinde, yani o benim en işte ergenliğimi yaşadığım zamana da geliyor, yani hani. O odanın içinde, böyle o büyüklüğü beni çok rahatsız ederdi, çok kaybolur gibi hissedirdim kendimi. O gardırop vardı, kocaman dört kapılı. Onun tepesinde bir tane oyuncak ayı dururdu. Ya o kocaman bir oyuncak ayı. Ve böyle yazlıklar, kışlıklar inip çıkarken annem o ayıyı, yani annem gelirdi. İşte yazıklar hani merdivene çıkar, tut şunu! Alırdım, verirdim falan. O ayı da öyle gelirdi. Böyle, ayının kafası kopmuştu, iki parçaydı aslında o ayı. Ve böyle bedenim içinden şey, bir tane böyle siyah sopa çıkıyor. Böyle yere indirince önce kafasını, sonra bedenini veriyoruz. Yerde böyle kafayı sokardık bedenim üstüne. Sonra, bir tane gözü de böyle ipliğin ucunda sarkıyordu falan. Ve yani o, benim hep ilk oyuncağım oldu, dedemin onu aldığı. Yani annemin babası kaybetmeyen, sonrasında gelecek hikâyeyi biliyordum yani. Senede iki kere, o yazlık kışlık şeyinde, dedemin nasıl öldüğünü dinlemek zorundayım şimdi. Hani, ayıyı tamir

edelim falan derdim, belki iyi hisseder diye böyle. Hani hiç ayıyı tamir de etmezdik. Böyle objeler çok acayip geliyor, bana çok yük gibi de geliyor. Yani, belki o babaannem, benim için yani çok sevgiyle hatırlasam da bazen yani o kadar çok o objeler, eşyalar. Ya ben yani şimdi, böyle yani o kadar şey ki, yani bazen yük geliyor işte, evet yani. O da biraz, annemden öyle galiba. Annem, böyle bana sonsuz işte, bir şey yapayım mı der. İşte o, çok işte el işi ve çok güzel şeyler de yapıyordu.

Ya mesela bir tane istersin. O, on beş tane yapar ve atamazsın da. Yani, annen vermiş sana. Ya da yani beni hiç tanımadığı için asla kullanmayacağım bir şey alır, bir şey yapar ve onlar böyle kalır. Benim dayım öldü, yani çok zor öldü. Yani çok aptalca öldü. Beyin kanaması geçirdi ve yani çok kötü öldü yani adam. Yazık! Yani o öldükten sonra, annemle dedemin çocukluğundan kalma eşyalar da zaten hep çok büyük bir meseleydi. Yani annemin o yani o nostalji, İstanbul nostaljisi ve o aslında o nostaljinin devamı, mutlu çekirdek aile olma nostaljisiydi yani. O eski eşyaları bir sürüsü dayımdaydı. Dayım da işte Caddebostan'da oturuyorduk o sırada, aynı sokakta oturuyorduk. Ya neyse dayım öldüğünde, dayımın bir evi varmış, bir şey, bir şey yani. Sevgilisine bırakmış ama dayım işte karısı öldükten sonra, bu sevgilisiyle oldu yıllarca, yirmi sene falan herhalde ama hiç evlenmediler. Ve bütün eşyalar da onunla gitti aslında yani hani. İşte annem de hiç konuşmadığı için falan bir sürü bir şey oldu ve ben çok arada kaldım o dönem. O yüzden böyle bazen şey oluyorum, yani kahrolsun! Daha yani "****" evinde benim ergenliğimde kullandığım, böyle ben eski eşyaları çok severdim hep, çocuklukta da. Artık nasıl zenginmişse hocam, Horhor'a giderdik yani. Ben şu anda Horhor'a adımımı atamam. Horhor'dan eşya alınırdı ve oradan aldığım böyle birkaç tane bir kitaplık, bir, bir şey, bir şeyler var ve çok seviyordum. "****" evinde duruyor hâlâ onlar. Bana şey dedi ya, birkaç gün önce oldu bu da. Yani, bu yani annemden bana çok. Eşyaları nasıl bıraktın? Dayın gibisin, dayın da öyle yaptı diye. Ya bazen böyle bütün eşyaları böyle yakıp yıkasım geliyor yani. O eşyanın, bir başka türlü bir aile geçmişinin getirdiği bir ağırlık var. Hani o, kötü hiss ediyor musun? Bu eşyalar burada falan. Ya, yok dedim. Artık hani onlar benim hissetmiyorum, onlar senin eşyaların ve beni

rahatsız etmiyorlar. Yani, o yüzden yani bilmiyorum, çok düşündüğüm bir şey eşyalar. Böyle bazen psikopat gibi hissediyorum, o yüzden yani. Babaannemin bilmem nesini, hani yapıp yapıyorum bozuyorum falan. Bir şeyler yapıyorum ama şey öyle. Kokular da öyle. Lavanta mesela yani hani çok öyle bir şey. Hani hem insanları hem mekanları hem zamanları hatırlatan çok fazla koku var aslında.

Ya ben dediğim gibi, yani biraz çok şey, kopuk konuşmuşumdur kesin. Çünkü çok kopuk hissediyorum. Hani bir şeyi çok, kendi hayatımı çok, yani kendi hikâyemi gerçekten, kendime, bir araya getirip anlatmaya çalışıyorum. Bunu becerirsem, bilmem. Belki bir şey, biraz daha hani, biraz daha hafifleyebileceğim gibi geliyor. Öyle yani. Kendime de anlatamadığım bir hikâyem olduğu için hep böyle hafıza, oradan oraya çok fazla cross yapıyor. Hep bir işi, onu anlatmazsam bir şey eksikmiş gibi hissediyorum. Yani öyle bir şey olmadığını biliyorum ama o hissi öyle. Öyle yani, daha çok bir şey anlatmak yerine, bilmiyorum bölük, pörçük her şey işte. Yani şey diye, söylemek istemedim. Yani iyi ya da kötü diye bir şey olmadığını biliyorum. Yani sadece, yani ya, o, o, o yüzden çok kopuk hissediyorum yani. O yüzden hep böyle bir dökülüyormuşum hissi var. Ya, bu iyi ya da kötü olmak, yani hani işte performans açısından demiyorum. Ama hani içimdeki his, dökülmek şeyi, e, e biliyorum o kadar. Yani zaten en gözünün önünde olan şeyi kabul etmiyorsun ya, o kadar basit olanı. Yani, çok basit bir şey olduğu için kabul etmiyorsun.

Yani işte, söylüyorum zaten daha fazlası yok ki yani hani. İşte hani şiddet gördüm, nokta! Yani daha bu yüzden hani. Çok zor ya! Ben hiç pişmanlığım yok sanıyordum mesela. Halbuki, o kadar çok pişmanlığım varmış ki! Ya o kadar çok demeyeyim de yani sesimi çıkartmamak bayağı büyük pişmanlık yani. Çünkü aslında sesini çıkartırsan başka zamanlarda, başka şeylere, yani birazcık sanırım onun için bu kadar down hissediyorum. Yani keşke, yani keşke inatla konuşsaydım yani, hani yani bir sürü zaman. Yani yapamıyor işte insan. Ama ya, hocam bir şey anlatmak istiyorum ya, bence bu bir sokak hikâyesi aynı zamanda. Ya burada şu iyi kötü biliyorsunuzdur diye tahmin ediyorum. Yani çok dar sokaklar, ne de bize böyle

camlar, pencereler, yani ben zaten hava bir şey. Bir de özellikle bu karantinada da çok ev şeyi. Böyle yüz yüze çok şey yaptık. Ya şeyi söylemek, anlatmak istedim yani aslında hani. O sıradanlaşmışlık ve hani işte bu kadar dediğimiz şey var ya. Böyle yani ağustos ortasıydı, ben böyle çok kitlendiğim bir zamandı. Yani yürüyemiyorum. Ayağım, bir ayak bileğim çok şişti. Böyle neyse, çok davul gibiydi ve çok şişti ve hareket edemiyorum. Bir taraftan işte "****" var çok sevdiğim bir arkadaşım, İngiltere'de yaşıyor. O Bayramoğlu'na geldi, yeni bebeği oldu falan. Onlara gideceğiz ama gidemiyorum, yani hani yürüyemiyorum. Onlara da söylemedim. Hani söylemeyince geçer belki falan gibi kafadan. Böyle o sabah böyle kalktım. Ya dedim orada ben terapiye gidiyorum dediğinde yani bir sene bir gittim normal psikoterapiye ama yapamadım onu. Yani çünkü ya neyse, yapamadım yani. Beden terapisine gidiyorum işte bu somatik terapiye. İşte dedik yani, ben dedi. Bir geleyim, bakayım, konuşayım seninle falan hani öyle karar verirsin falan. Neyse. Böyle kalktım yani yürüyemiyorum ve çok kötü hissediyorum. Şimdi oturduğum yere oturdum. Bu benim önümde de şey var, önümde bir Fransız balkonu var. Geniş yani hani, cam kapı açık. İşte sabah kalktım, kahve sigara yapıyorum işte. Kalkınca burada oturuyorum. Dışarıdan da ben zaman zaman yani işte bağırış çağırış, bir sürü ses sokaktan yani hani. Camlar da hep açık olduğu için. Ya bir kadın bağırıyor. Yani hani bir kadını bağırdığını duyuyorum da hani, duymuyorum hani. Sonra yani bir kulak kabarttım. Ve de böyle hani o sabah da ben de gene işte, annem, dayat falan bunları düşünüyordum. Yani aslında bir kadının, çocuğuna bağırdığını duydum. Sonra çocuk, yapma anne, yapma anne, diye ağlamaya başladı. Onu duyuyorum. Ya, böyle gerçekten küçük bir kız çocuğu. Ya, yani böyle bir şey oldu yani hani o, o, susmak, konuşamamak diyoruz ya. Yani çıktı balkona, ondan sonra hani, yeter artık, çocuğu dönemezsiniz diye bağırdım. Böyle sokaktan geçenler durdu. Ondan sonra, işte camlara birileri çıktı falan. Böyle bağırmaya başladım balkonda avaz avaz. "Yeter! Yeter! Yeter!" diye. Sonra böyle çapraz apartmanın böyle giriş katından bir kadın çıktı. Ve ya o kadar hayal kırıklığına uğradım ki, çok saçma! Bana mı dediniz dedi. Yani dedim, çocuğu siz dövüyorsanız, size diyorum. Ha, o kadın da böyle herhalde yetmişlerinde, böyle işte bu karantina sürecinde, 1 Mayıs'ta, böyle ben bir

tane hoparlörü balkona çıkarıp işte marşlar, şunlar, bunlar sokak coşmuştu. Ve böyle 1 Mayıs olduğu için de böyle herkes de bir çıkmamıştı. Ama o teyzeyle böyle o gün beraber hani onlarca şarkı, türkü söyledik falan. Ve o teyze yani ve o teyzenin evinde dövülüyor o çocuk. Yani o benim 1 Mayıs'ta, beraber türkü söylediğim kadındı. Hani, o yapamazdı! Hani, şeyi. O aslında, o hani o burnumuzun dibindeki o tanışlık, o bilme hali çok acayip. Sonra kadının arkasından işte kızı çıktı. Yani aslında, onun torunu dayak yiyormuş. Yani hani. Sana ne oluyor? Sen ne karışıyorsun, işte falan. Bağırды, çağırды, küfretti. Yani sonra sokağın ortasında şey dedim yani. Ben kırk yaşındayım, annem de beni böyle dövüyordu. Hani, bununla yeni yüzleşiyorum. Bütün hayatımın içine sığıldı, çocuğu dönemezsiniz! Hani. Döverim, benim çocuğum, sana mı soracağım? Hani, senin çocuğun değil, o bir insan! Onu dövemezsin! Öyle yani, falan. Ee, manyak falan filan, işte küfrettiler, içeri girdiler. Ve yani böyle işte onun, tam üst katındaki şey de komşu da diyeyim. İşte, onlar sever de döver de sen üzülme falan gibi yatıştırmaya çalıştı. Yani, iyice beni delirtti bu tabii. Yani işte sonra olay bitti. Herkes evine girdi falan. Yani, deli gibi titremeye başladım. Bütün bedenim zangır zangır, zangır zangır titredi. Ve ya, o kadar acayip bir şekilde, o ayak bileyim böyle davul gibiydi. Ya, orada şılak diye bir şeyin açıldığını hissettim. Yani, tabii çok ağladığım çok yani ya, acayip bir boşalma yaşadım, yani orada. Sonra, çok endişelendim yani. Hani, acaba şimdi çocuğu daha mı çok dövecekler? Çünkü aslında, kendimden biliyorum. Bu dışarıdan şey iyice kızıştıran bir şey oluyor falan. Yani sonra kendim korktum. Yani perdemi kapadım, kapımı kapadım. Hani bana bir şey yapacaklar diye korktum falan. Yani, çok şey bir şey, çok sıradan ve aslında herkesin yaşadığı bir şey ya. Yani insan kendi, bunu yani yaşadığında, bilmiyorum yani hani bir, bir şey yapmak yani. Bu kadar şey olmamalı. Yani bu toplumun da bu kadar ya bu aile, her şey, yani delireceğim gerçek hani. Ya, o kadar büyük bir adaletsizlik, haksızlık, hani şey de çok suçluluk hissettiriyor. Yani hani böyle, ay daha bu sabah okudum yani hani. Cumartesi Anneleri' yle ilgili bir şey okudum, gene yani. İşte hani yani ben dokuz yaşındaydım. Babam yani hani, o yani o ya, toplumsal olarak da o kadar büyük travmalar yaşanıyor ki, yani ve yani kişisel ve toplumsal travmalar. Yani insan kendi yaşadığı şeye, bu kadar takılıyor

olmaya da utanıyor. Anlatabiliyor muyum? Yani. Evet, altı üstü dayak yemişsin, şişkosun diye dalga geçilmiş, bir, bir şey yani hani. Yani aslında o kadar basit ya. Yani o kendi hayatımız olunca, o basitlikten nasıl çıkamıyoruz ve nasıl kadar sıradanlaşıyor. Ve hani o evde, hiçbir şey aslında evde kalmıyor. Sadece görmezden geliyor yani. İstanbul da hani çok öyle bir yer. Hep o, kim olursan ol, hani kaynarsın şeyinin, yani zaten görmezden geliniyorsun. Çok boktan.

Çok teşekkür ederim hocam, dinlediğiniz için, teşekkür ederim.